

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

z 15. marca 2018*

„Štátna pomoc – Podmienky využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves námornou prepravnou spoločnosťou – Výlučné využívanie infraštruktúry financovanej z verejných finančných prostriedkov bez koncesnej zmluvy – Oslobodenie od časti prístavných poplatkov – Sťažnosť konkurentky – Rozhodnutie, ktorým sa v rámci konania o predbežnom preskúmaní konštatuje neexistencia štátnej pomoci – Závažné ťažkosti pri preskúmaní dotknutých opatrení – Vývoj predmetnej situácie v priebehu správneho konania – Pojem zvýhodnenie poskytnuté zo štátnych prostriedkov – Nesprávne posúdenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie – Rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktorým sa pozastavujú účinky verejného obstarávania – Požiadavka náležitého a nestranného preskúmania sťažnosti“

Vo veci T-108/16,

Naviera Armas, SA, so sídlom v Las Palmas de Gran Canaria (Španielsko), v zastúpení: J. L. Buendía Sierra a Á. Givaja Sanz, avocats,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Bouchagiar, G. Luengo a S. Noë, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Fred Olsen, SA, so sídlom v Santa Cruz de Tenerife (Španielsko), v zastúpení: F. Marín Riaño, advokát,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2015) 8655 final z 8. decembra 2015 týkajúceho sa štátnej pomoci SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Španielsko – Fred Olsen,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise a R. da Silva Passos (spravodajca),

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 21. septembra 2017,

* Jazyk konania: španielčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa, Naviera Armas, SA, je námorná spoločnosť so sídlom na Kanárskych ostrovoch (Španielsko). Ponúka komerčné služby námornej prepravy osôb a tovaru medzi hlavnými ostrovmi tohto súostrovia, medzi týmto súostrovím a kontinentálnou časťou Španielska, ako aj medzi kontinentálnou časťou Španielska a Marokom. Žalobkyňa zabezpečuje najmä námorné spojenie medzi prístavom Las Palmas de Gran Canaria (Španielsko) a prístavom Santa Cruz de Tenerife (Španielsko).
- 2 Keďže Gran Canaria a Tenerife sú ostrovy s najväčším počtom obyvateľov v rámci Kanárskych ostrovov, komerčná námorná preprava medzi týmito dvoma ostrovmi predstavuje podstatnú časť obratu námorných spoločností vykonávajúcich činnosť v tomto súostroví.

Komerčná námorná preprava z Puerta de Las Nieves (Gran Canaria)

- 3 Puerto de Las Nieves (Španielsko) je prístav nachádzajúci sa na severozápadnom pobreží ostrova Gran Canaria oproti ostrovu Tenerife. Tento prístav, ktorý bol kedysi rybárskym prístavom, bol upravený tak, aby vyhovoval komerčnej doprave, v polovici deväťdesiatych rokov 20. storočia. Jeho infraštruktúra umožňuje, aby ho využívali rýchle trajekty, a to od konca deväťdesiatych rokov 20. storočia.
- 4 Námorná spoločnosť Fred Olsen, SA, ktorá je jedným z hlavných konkurentov žalobkyne, bola prvá, keď v novembri 1993 požiadala o súhlas so zriadením pravidelnej linky komerčnej prepravy cestujúcich a tovaru medzi Puertom de Las Nieves a prístavom Santa Cruz de Tenerife.
- 5 Generálne riaditeľstvo pre obchodné námorníctvo v rámci španielskeho ministerstva pre verejné práce, dopravu a životné prostredie 21. decembra 1994 povolilo spoločnosti Fred Olsen prevádzkovať linku pravidelnej lodnej prepravy medzi týmito dvoma prístavmi. Toto povolenie bolo vydané na základe zásady *prior in tempore, potior in iure*.
- 6 Fred Olsen je odvtedy jedinou námornou spoločnosťou, ktorá prevádzkuje linku komerčnej prepravy cestujúcich a tovaru medzi Puertom de Las Nieves a prístavom Santa Cruz de Tenerife. Od roku 1999 túto linku zabezpečujú dva rýchle trajekty, ktoré sa križujú v strede cesty, pričom každé z týchto plavidiel vyráža zo svojho prístavu vyplávania v rovnakom čase.
- 7 Používanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves spoločnosťou Fred Olsen podlieha zaplateniu viacerých poplatkov stanovených v § 115a decreto legislativo 1/1994 por el que se aprueba el texto refundido de las disposiciones legales vigentes en materia de tasas y precios públicos de la Comunidad Autónoma de Canarias (legislatívny dekrét č. 1/1994, ktorým sa schvaľuje prepracované znenie platných právnych predpisov v oblasti poplatkov a verejných cien Autonómneho spoločenstva Kanárskych ostrovov), z 29. júla 1994 (BOC č. 98, z 10. augusta 1994, s. 5603). Tieto poplatky závisia najmä od vstupu a zotrvania plavidiel v prístave (ďalej len „poplatok P 1“), kotvenia (ďalej len „poplatok P 2“), pasažierov (ďalej len „poplatok P 3“), tovaru (ďalej len „poplatok P 4“) a služieb skladovania a užívania priestorov alebo budov (ďalej len „poplatok P 9“).
- 8 Žalobkyňa opakovane od roku 1994 požadovala od generálneho riaditeľstva Puertos Canarios (verejný úrad pre prístavy na Kanárskych ostrovoch) (ďalej len „GRPC“), aby jej bolo umožnené kotviť v Puerte de Las Nieves po prvé konvenčné trajekty a počnúc žiadosťou podanou 3. júla 2013 rýchly trajekt. GRPC až do vykonania prác na rozšírení prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves v roku 2014

zamietlo každú z týchto žiadostí. Tieto rozhodnutia boli v podstate založené na obmedzenej prijímacej kapacite Puerta de Las Nieves a na nevyhnutnosti zabezpečiť bezpečnosť manévrov plavidiel na vstupe do tohto prístavu a v ňom.

- 9 Týmito istými dôvodmi GRPC odôvodnilo zamietnutie žiadosti podanej v roku 2004 inou námornou spoločnosťou (Trasmediterránea) o kotvenie rýchleho trajektu v Puerte de Las Nieves.

Správne konanie a vývoj predmetnej situácie v priebehu uvedeného konania

- 10 Dňa 26. apríla 2013 žalobkyňa podala na Európsku komisiu sťažnosť, v ktorej najmä tvrdila, že španielske orgány poskytli rôznymi opatreniami týkajúcimi sa Puerta de Las Nieves protiprávnu štátnu pomoc spoločnosti Fred Olsen (ďalej len „sťažnosť“).
- 11 Podľa sťažnosti táto pomoc vyplývala po prvé z rozhodnutia GRPC, ktorým sa spoločnosti Fred Olsen priznáva výlučné právo rozvíjať činnosti komerčnej námornej prepravy z Puerta de Las Nieves bez vyhlásenia transparentného a nediskriminačného verejného obstarávania, po druhé z čiastočného oslobodenia spoločnosti Fred Olsen od platenia určitých prístavných poplatkov, konkrétne poplatkov P 2 a P 9, a po tretie z financovania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves prostredníctvom verejných finančných prostriedkov, pričom táto infraštruktúra bola vybudovaná tak, aby ju využívala výlučne Fred Olsen.
- 12 Verzia sťažnosti, ktorá nemá dôverný charakter, bola zaslaná španielskym orgánom, ktoré predložili svoje pripomienky 4. júla 2013. Španielske orgány zaslali 20. augusta 2013 Komisii dodatočné pripomienky v reakcii na žiadosť Komisie o informácie.
- 13 Dňa 22. októbra 2013 Komisia zaslala žalobkyni list obsahujúci predbežné posúdenie, podľa ktorého sa na prvý pohľad nezdá, že by predmetné opatrenia bolo možné kvalifikovať ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V liste zaslanom žalobkyni sa uvádzalo, že španielske orgány predložili jednak dôkazy o bezchybnom uhrádzaní prístavných poplatkov spoločnosťou Fred Olsen a jednak technickú správu preukazujúcu obmedzenú kapacitu Puerta de Las Nieves. Tento list odkazoval aj na zámer španielskych orgánov rozšíriť infraštruktúru tohto prístavu.
- 14 Žalobkyňa listom z 13. decembra 2013 spochybnila toto predbežné preskúmanie a zdôraznila, že je nevyhnutné, aby Komisia začala konanie vo veci formálneho zisťovania v zmysle článku 108 ods. 2 ZFEÚ. Tieto pripomienky Komisia 18. februára 2014 predložila španielskym orgánom, ktoré odpovedali 18. marca 2014.
- 15 V októbri 2014 sa Komisia v tlači dozvedela o organizovaní verejného obstarávania s cieľom priznať prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves na účely komerčnej námornej prepravy. Fred Olsen z vlastnej iniciatívy predložila Komisii pripomienky, v nadväznosti na ktoré Komisia listom z 9. decembra 2014 požiadala španielske orgány, aby jej predložili určité informácie a aby ju pravidelne informovali o priebehu toho verejného obstarávania. Španielske orgány odpovedali na tento list 16. januára 2015 a následne Komisii zaslali od februára 2015 do októbra 2015 viacero listov s informáciami. Fred Olsen tiež v priebehu roka 2015 dvakrát informovala Komisiu o vývoji verejného obstarávania.
- 16 Podľa informácií doručených Komisii GRPC uverejnilo predmetné verejné obstarávanie 14. októbra 2014 s cieľom zadať dve časti týkajúce sa prevádzkových intervalov komerčnej prepravy v Puerte de Las Nieves. Toto verejné obstarávanie nasledovalo po rozširovacích prácach v tomto prístave v roku 2014 určených na to, aby umožnili súčasné kotvenie dvoch rýchlych trajektov v tomto prístave. Dňa 24. novembra 2014 správna rada GRPC zamietla sťažnosť spoločnosti Fred Olsen proti tomuto verejnému obstarávaniu. Rozhodnutím z 3. februára 2015 zadalo prvú časť spoločnosti Fred Olsen a druhú časť žalobkyni, pričom len tieto dve spoločnosti predložili ponuku.

- 17 Fred Olsen spochybnila výsledok tohto verejného obstarávania na Tribunal Superior de Justicia de Canarias, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Primera de Santa Cruz de Tenerife (Vyšší súd Kanárske ostrovy, komora pre správne spory, prvé oddelenie Santa Cruz de Tenerife, Španielsko) z dôvodu, že porušoval pravidlá v oblasti verejného obstarávania. Súbežne so svojou žalobou vo veci samej Fred Olsen navrhla súdom nariadené pozastavenie verejného obstarávania. Pozastavenie bolo nariadené uznesením z 27. februára 2015 (ďalej len „uznesenie o pozastavení z 27. februára 2015“) a potvrdené bolo uznesením Tribunal Supremo (Najvyšší súd, Španielsko) zo 7. júla 2016.
- 18 Listom zo 6. októbra 2015 žalobkyňa zaslala Komisii výzvu konať v zmysle článku 265 ZFEÚ. Dňa 28. októbra 2015 Komisia zaslala španielskym orgánom poslednú žiadosť o informácie, na ktorú bolo odpovedané 23. novembra toho istého roku.

Napadnuté rozhodnutie

- 19 Dňa 8. decembra 2015 prijala Komisia rozhodnutie C(2015) 8655 final týkajúce sa štátnej pomoci SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Španielsko – Fred Olsen (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- 20 V bode 42 napadnutého rozhodnutia Komisia zastávala názor, že najprv bolo potrebné preskúmať spoločne prvú a tretiu výhradu vznesenú v sťažnosti, ktorými sa v podstate kritizuje výhoda poskytnutá spoločnosti Fred Olsen, ktorá spočíva vo výlučnom využívaní prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves touto spoločnosťou bez akéhokoľvek transparentného a nediskriminačného verejného obstarávania.
- 21 V tomto ohľade Komisia dospela v bode 62 napadnutého rozhodnutia na základe štyroch dôvodov k záveru, že toto výlučné využívanie nepredstavovalo poskytnutie štátnej pomoci.
- 22 Po prvé v bode 43 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že tak pôvodný rozvoj Puerta de Las Nieves na účely umožnenia komerčnej prepravy, ako aj jeho úprava umožňujúca jeho využívanie rýchlymi trajektmi predchádzali vyhláseniu rozsudku z 12. decembra 2000, Aéroports de Paris/Komisia (T-128/98, EU:T:2000:290). Komisia z toho vyvodila, že príslušné orgány mohli v danom čase oprávnené zastávať názor, že verejné financovanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves nepredstavovalo štátnu pomoc, a teda nevyžadovalo si oznámenie Komisii.
- 23 Po druhé v bode 44 napadnutého rozhodnutia Komisia v podstate uviedla, že prístavná infraštruktúra umožňujúca komerčnú prepravu z Puerta de Las Nieves nebola pôvodne plánovaná ani rozvinutá tak, aby z nej mala prospech osobitne Fred Olsen alebo akákoľvek iná námorná spoločnosť.
- 24 Po tretie Komisia v bode 45 napadnutého rozhodnutia uviedla, že žalobkyňa netvrdila, že by úroveň prístavných poplatkov za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves spoločnosťou Fred Olsen predstavovala poskytnutie štátnej pomoci. Komisia z toho vyvodila, že táto časť sťažnosti neidentifikovala žiadne zvýhodnenie poskytnuté zo štátnych prostriedkov, keďže takéto zvýhodnenie nemôže vyplývať len z okolnosti, že Fred Olsen bola *de facto* jedinou používateľkou prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves.
- 25 Po štvrté v bodoch 46 až 61 napadnutého rozhodnutia Komisia preskúmala, či situácia uvádzaná v sťažnosti bola v súlade s jej rozhodovacou praxou, podľa ktorej používateľ prístavnej infraštruktúry financovanej prostredníctvom verejných finančných prostriedkov neprijíma štátnu pomoc, pokiaľ jednak prevádzkovateľ infraštruktúry vyberá od tohto používateľa poplatky, ktoré sú porovnateľné s poplatkami vyberanými v iných porovnateľných prístavoch, a jednak prístup k tejto infraštruktúre je otvorený a nediskriminačný.

- 26 Pokiaľ ide o prvú podmienku, Komisia ju považovala v prejednávanej veci za splnenú s ohľadom na ubezpečenie zo strany Španielskeho kráľovstva, ktoré žalobkyňa nespochybnila, že GRPC vyberá tie isté prístavné poplatky vo všetkých prístavoch podliehajúcich jeho právomoci na Kanárskych ostrovoch.
- 27 Pokiaľ ide o druhú podmienku, Komisia rozlišovala medzi obdobím pred 3. júlom 2013 a obdobím po tomto dátume, keď žalobkyňa prvýkrát formálne prejavila svoju vôľu uskutočňovať činnosti komerčnej námornej prepravy s rýchlymi trajektmi z Puerta de Las Nieves.
- 28 Pokiaľ ide o obdobie pred 3. júlom 2013, Komisia v podstate zastávala názor, že vzhľadom na skutočnosť, že žiadna námorná spoločnosť neprejavila vôľu prevádzkovať v tomto prístave rýchle trajekty, bolo možné domnievať sa, že španielske orgány neprijali žiadne opatrenie, ktorým by sa vyhradzovalo výlučné využívanie prístavu spoločnosti Fred Olsen alebo ktoré by malo diskriminačnú povahu voči iným potenciálnym užívateľom. V tomto ohľade zdôraznila, že žiadosti o prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves, ktoré predtým podali Tramediterránea a žalobkyňa, sa týkali konvenčných trajektov a že španielske orgány stanovili, že prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves len rýchlymi trajektmi bol odôvodnený bezpečnostnými dôvodmi.
- 29 Pokiaľ ide o obdobie po 3. júli 2013, Komisia najskôr uviedla, že GRPC nebolo schopné vyhovieť žiadosti žalobkyne o získanie prístupu k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves k 1. septembru toho istého roka, a to vzhľadom na krátkosť tejto lehoty. Zastávala však názor, že GRPC bolo ako správca prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves povinné od podania tejto žiadosti vykonávať kroky nevyhnutné na zabezpečenie nediskriminačného prístupu všetkých potenciálnych používateľov prevádzkujúcich rýchle trajekty k tejto infraštruktúre.
- 30 Komisia navyše zastávala názor, že vzhľadom na verejné obstarávanie vyhlásené po rozšírení prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves v roku 2014 si GRPC túto povinnosť splnilo v primeranej lehote od podania žiadosti o prístup žalobkyne z 3. júla 2013. V tomto ohľade v bode 59 napadnutého rozhodnutia spresnila, že zadanie dvoch častí týkajúcich sa prevádzkových intervalov v spojení so zvýšením kapacity prijímať plavidlá na nábreží Puerta de Las Nieves je lepšie ako zníženie frekvencie nalodenia a vylodenia plavidiel spoločnosti Fred Olsen, keďže po prvé Fred Olsen by mohla legitímne očakávať zachovanie svojich podmienok využívania tohto prístavu a po druhé takéto zníženie by malo obmedzené priaznivé účinky na hospodársku súťaž.
- 31 V bodoch 60 až 62 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že vzhľadom na skutočnosť, že poplatky vyberané za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves boli také isté ako poplatky vyberané v porovnateľných prístavoch, a že navyše *status quo* vyplývajúce z uznesenia o pozastavení z 27. februára 2015 bolo dočasné, GRPC podniklo nevyhnutné kroky na zabezpečenie otvoreného a nediskriminačného prístupu k tomuto prístavu, a že Fred Olsen teda nezískala žiadnu štátnu pomoc. Zdôraznila však, že tento záver nemohol brániť GRPC, aby naďalej vynakladalo úsilie s cieľom čo najskôr umožniť druhej spoločnosti prevádzkujúcej rýchle trajekty ponúkať prepravné služby z Puerta de Las Nieves.
- 32 Pokiaľ ide o druhú výhradu založenú na čiastočnom oslobodení od platenia niektorých prístavných poplatkov priznanom spoločnosti Fred Olsen, Komisia v bode 63 napadnutého rozhodnutia zdôraznila, že španielske orgány potvrdili, že spoločnosti Fred Olsen bola uložená povinnosť zaplatiť všetky uplatniteľné prístavné poplatky a že okrem toho preukázali, že táto spoločnosť prinajmenšom od roku 2005 vykonala úhradu v zmysle všetkých rozhodnutí o vyrubení poplatku, ktoré jej boli zaslané.
- 33 V bode 66 napadnutého rozhodnutia Komisia po tom, ako v podstate pripomenula, že jej neprináleží rozhodnúť o spôsobe, akým sa prístavné poplatky uplatňovali, zastávala názor, že nebolo preukázané, že by Fred Olsen bola akokoľvek zvýhodnená v súvislosti s poplatkom P 9, keďže podľa vysvetlení poskytnutých španielskymi orgánmi sa tento poplatok počítal tým istým spôsobom vo všetkých prístavoch na Kanárskych ostrovoch podliehajúcich právomoci GRPC.

- 34 Komisia tiež odmietla tvrdenie, podľa ktorého mal byť spoločnosti Fred Olsen vyrubený poplatok P 2, pokiaľ ide o využívanie mobilných rámp touto spoločnosťou, za časové úseky v trvaní 24 hodín, a nielen za dobu, počas ktorej sa skutočne používali. Spresnila totiž, že jej boli doručené dostatočné informácie zo strany španielskych orgánov v tom zmysle, že poplatok P 2 GRPC vypočítavalo tým istým spôsobom vo všetkých prístavoch na Kanárskych ostrovoch podliehajúcich jeho právomoci. Keďže nebolo preukázané, že by Fred Olsen v tomto ohľade získala akékoľvek zvýhodnenie, Komisia v bode 70 napadnutého rozhodnutia zastávala názor, že preskúmanie ostatných podmienok stanovených článkom 107 ods. 1 ZFEÚ na účely kvalifikácie opatrenia ako štátnej pomoci nebolo v prejednávanej veci nevyhnutné.
- 35 Komisia v bode 71 napadnutého rozhodnutia zo všetkých týchto skutočností vyvodila, že predmetné opatrenia nepredstavujú štátnu pomoc.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 36 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 17. marca 2016 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 37 Dňa 16. júna 2016 podala Fred Olsen do kancelárie Všeobecného súdu návrh, aby mohla vstúpiť do tohto konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov Komisie.
- 38 Uznesením zo 7. septembra 2016 predseda druhej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhu, aby Fred Olsen vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania.
- 39 Vedľajší účastník konania predložil vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania 31. októbra 2016. Dňa 19. decembra 2016 žalobkyňa predložila svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu, pričom Komisia informovala Všeobecný súd 17. novembra 2016, že k tomuto vyjadreniu nemá pripomienky.
- 40 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu sa zmenilo, táto vec bola pridelená deviatej komore, v ktorej bol určený nový sudca spravodajca.
- 41 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania prijatým na základe článku 90 svojho rokovacieho poriadku Všeobecný súd položil účastníkom konania písomné otázky, na ktoré mali odpovedať na pojednávaní.
- 42 Žalobkyňa v podstate navrhuje, aby Všeobecný súd:
- vyhlásil za prípustné a dôvodné dôvody neplatnosti uvedené v žalobe a v dôsledku toho zrušil napadnuté rozhodnutie,
 - uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.
- 43 Komisia a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

- 44 Žalobkyňa uvádza jediný dôvod na podporu žaloby založený na opomenutí Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ napriek závažným ťažkostiam, ktoré sa objavili pri posudzovaní opatrení uvedených v sťažnosti. Tento jediný žalobný dôvod vychádza z troch sérií tvrdení týkajúcich sa dĺžky konania o predbežnom preskúmaní a intenzity komunikácie v priebehu tohto konania medzi Komisiou a Španielskym kráľovstvom, zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu a napokon nesprávneho právneho posúdenia, ako aj nedostatku odôvodnenia.
- 45 Po úvodnom pripomenutí relevantnej judikatúry uplatniteľnej na tento spor je potrebné preskúmať po prvé tvrdenia žalobkyne na podporu jej návrhu na zrušenie vzhľadom na závažné ťažkosti, ktoré sa objavili počas konania o predbežnom preskúmaní ako takého, a po druhé tvrdenia týkajúce sa obsahu napadnutého rozhodnutia.

Úvodné poznámky

- 46 Podľa ustálenej judikatúry pokiaľ Komisia nemôže po úvodnom preskúmaní v rámci konania podľa článku 108 ods. 3 ZFEÚ dospieť k presvedčeniu, že opatrenie buď nie je „pomocou“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, alebo ak je kvalifikované ako pomoc, že je zlučiteľné so Zmluvou o FEÚ, alebo pokiaľ jej toto konanie neumožnilo prekonať všetky ťažkosti, ktoré sa objavili pri posúdení zlučiteľnosti skúmaného opatrenia, je táto inštitúcia povinná začať konanie podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, pričom v tomto ohľade nedisponuje voľnou úvahou (pozri rozsudok z 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisia*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 113 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 10. mája 2005, *Taliansko/Komisia*, C-400/99, EU:C:2005:275, bod 48).
- 47 Táto povinnosť je výslovne potvrdená ustanoveniami článku 4 ods. 4 v spojení s článkom 13 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [108 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 83, 1999, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) (rozsudky z 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisia*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 113, a zo 14. septembra 2016, *Trajektna luka Split/Komisia*, T-57/15, neuvěřený, EU:T:2016:470, bod 59; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2006, *Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisia*, T-95/03, EU:T:2006:385, bod 134 a citovanú judikatúru), ktoré boli v podstate prevzaté do článku 4 ods. 4 a článku 15 ods. 1 nariadenia Rady (EÚ) 2015/1589 z 13. júla 2015 stanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 108 ZFEÚ (Ú. v. EÚ L 248, 2015, s. 9), ktoré nadobudlo účinnosť 14. októbra 2015 a ktoré je teda uplatniteľné ku dňu, keď bolo prijaté napadnuté rozhodnutie.
- 48 Navyše pojem závažné ťažkosti, ktorých existencia zaväzuje Komisiu na začatie konania vo veci formálneho zisťovania, má objektívnu povahu. Existenciu takých ťažkostí treba hľadať tak v okolnostiach prijatia napadnutého aktu, ako aj v posúdeniach, z ktorých vychádzala Komisia, a to objektívnym spôsobom, porovnaním odôvodnenia rozhodnutia s informáciami, ktorými Komisia disponovala v čase, keď sa vyjadrovala k existencii alebo zlučiteľnosti spornej pomoci s vnútorným trhom (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. apríla 2009, *Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia*, C-431/07 P, EU:C:2009:223, bod 63; z 18. novembra 2009, *Scheucher – Fleisch a i./Komisia*, T-375/04, EU:T:2009:445, bod 74 a citovanú judikatúru, a z 28. marca 2012, *Ryanair/Komisia*, T-123/09, EU:T:2012:164, bod 77 a citovanú judikatúru).
- 49 Z toho vyplýva, že preskúmanie zákonnosti, ktoré vykonáva Všeobecný súd, pokiaľ ide o existenciu závažných ťažkostí, sa zo svojej podstaty nemôže obmedzovať na skúmanie zjavne nesprávneho posúdenia [rozsudky z 27. septembra 2011, *3F/Komisia*, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, bod 55, a zo 17. marca 2015, *Pollmeier Massivholz/Komisia*, T-89/09, EU:T:2015:153, bod 49 (neuvěřený)]. Celkové súdne preskúmanie je potrebné o to viac, keď tak, ako v prejednávanej veci, žalobca kritizuje preskúmanie vykonané Komisiou, pokiaľ ide o samotnú kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej

pomoci, keďže tento pojem, ako je definovaný v Zmluve o FEÚ, má právnu povahu a má sa vykladať na základe objektívnych skutočností [rozsudky z 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisia*, C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 111, a zo 17. marca 2015, *Pollmeier Massivholz/Komisia*, T-89/09, EU:T:2015:153, bod 47 (neuvěřnený)].

- 50 Z judikatúry tiež vyplýva, že nedostatočnosť alebo neúplnosť preskúmania uskutočneného Komisiou v rámci konania o predbežnom preskúmaní je nepriamym dôkazom o existencii závažných ťažkostí [pozri rozsudok zo 17. marca 2015, *Pollmeier Massivholz/Komisia*, T-89/09, EU:T:2015:153, bod 50 (neuvěřnený) a citovanú judikatúru].
- 51 Žalobca znáša dôkazné bremeno existencie závažných ťažkostí, pričom takýto dôkaz môže predložiť prostredníctvom súboru súhlasných nepriamych dôkazov týkajúcich sa jednak okolností a dĺžky konania o predbežnom preskúmaní a jednak obsahu napadnutého rozhodnutia (rozsudky z 3. marca 2010, *Bundesverband deutscher Banken/Komisia*, T-36/06, EU:T:2010:61, bod 127, a zo 16. septembra 2013, *Colt Télécommunications France/Komisia*, T-79/10, neuvěřnený, EU:T:2013:463, bod 37; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 15. marca 2001, *Prayon-Rupel/Komisia*, T-73/98, EU:T:2001:94, bod 49).

O tvrdeniach týkajúcich sa konania o predbežnom preskúmaní

- 52 Žalobkyňa na úvod uvádza dlhé trvanie konania o predbežnom preskúmaní, ako aj vysokú frekvenciu komunikácie medzi Komisiou a Španielskym kráľovstvom počas uvedeného konania s cieľom preukázať, že preskúmanie predmetných opatrení odhalilo existenciu závažných ťažkostí.
- 53 Na jednej strane obdobie viac ako dva roky a osem mesiacov, ktoré uplynulo medzi podaním sťažnosti a prijatím napadnutého rozhodnutia, je príliš dlhé vzhľadom na maximálnu lehotu dvoch mesiacov stanovenú na účely konania o predbežnom preskúmaní v článku 4 ods. 5 nariadenia č. 659/1999 a po zrušení tohto článku v článku 4 ods. 5 nariadenia 2015/1589. Takáto doba svedčí o zložitosti veci, a to o to viac, že Komisia prijala napadnuté rozhodnutie až po tom, ako ju žalobkyňa na to vyzvala.
- 54 Na druhej strane žalobkyňa v podstate tvrdí, že rozsiahla komunikácia medzi Komisiou a Španielskym kráľovstvom opísaná v napadnutom rozhodnutí výrazne presiahla to, čo pripúšťa predbežné vyšetrovanie v oblasti štátnej pomoci. Taká frekvencia komunikácie, ktorú by mohol vysvetľovať nedostatok spolupráce Španielskeho kráľovstva, je nepochopiteľná v prípade neexistencie závažných ťažkostí pri preskúmaní sťažnosti. Ťažkosti, ktoré mala Komisia počas konania o predbežnom preskúmaní, sú potvrdené okolnosťou, že o organizovaní verejného obstarávania po podaní sťažnosti sa dozvedela až prostredníctvom médií a navyše, že v napadnutom rozhodnutí konštatovala neexistenciu štátnej pomoci len pod podmienkou podstatnej zmeny predmetnej situácie a dočasnosti súdom nariadeného pozastavenia tohto verejného obstarávania.
- 55 Samotná Komisia v rámci tohto konania priznala, že prijatie napadnutého rozhodnutia vedome oddaľovala z dôvodu čakania na výsledok tohto verejného obstarávania. Svedčí to o skutočnosti, že podľa Komisie bolo umožnenie prístupu k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves nevyhnutné na preskúmanie predmetných opatrení, a o tom, že v rozpore s tým, čo Komisia ďalej tvrdila, uvádzaná neexistencia zvýhodnenia poskytnutého zo štátnych prostriedkov sa nepovažovala za rozhodujúcu.
- 56 Pokiaľ ide o snahu Komisie odôvodniť dĺžku konania o predbežnom preskúmaní počtom tvrdení uvádzaných žalobkyňou, ktoré sú založené na viacerých ustanoveniach Zmluvy o FEÚ, táto snaha je nedôvodná. Na jednej strane Komisia ihneď rozhodla, že bude samostatne posudzovať časť sťažnosti založenú na porušení článku 106 ZFEÚ v spojení s článkom 102 ZFEÚ, a samostatne časť, ktorá je

predmetom napadnutého rozhodnutia, založenú na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Na druhej strane Komisia rozhodla o zamietnutí prvej časti sťažnosti už 19. júla 2013, takže táto časť nijako nezdržala posúdenie predmetných opatrení.

- 57 Žalobkyňa ďalej zdôrazňuje, že svoj názor na analýzu uvádzaných opatrení vyjadrila iba raz, a to keď predložila svoje pripomienky k predbežným záverom Komisie, a že v dôsledku toho omeškanie, ku ktorému došlo počas konania o predbežnom preskúmaní, jej nemožno v žiadnom prípade pripísať.
- 58 Komisia rovnako ako vedľajší účastník konania zdôrazňuje, že ani intenzita komunikácie s dotknutým členským štátom v priebehu konania o predbežnom preskúmaní, ani dlhé trvanie tohto konania nesvedčia nevyhnutne o existencii závažných ťažkostí pri analýze predmetných opatrení. Dlhé trvanie konania o predbežnom preskúmaní možno vysvetliť pracovným zaťažením Komisie, ktoré vyplýva najmä z iných sťažností alebo opakovaných žiadostí o informácie adresovaných dotknutému členskému štátu, alebo aj z vývoja okolností.
- 59 Podľa Komisie po prvé posúdenie dĺžky trvania konania o predbežnom preskúmaní musí zohľadňovať skutočnosť, že žalobkyňa oznámila svoje predbežné závery už 22. októbra 2013 a že tieto závery zostali následne prakticky nezmenené. Po druhé predmetná situácia sa vyvíjala v priebehu celého konania o predbežnom preskúmaní, a to od podania žiadosti o prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves žalobkyňou 3. júla 2013, a napadnuté rozhodnutie bolo prijaté len niekoľko mesiacov po uznesení o pozastavení z 27. februára 2015. Po tretie dĺžku trvania konania možno vysvetliť najmä viacerými dôvodmi uvedenými v sťažnosti podanej žalobkyňou, ktorú museli preskúmať viaceré útvary Komisie. Po štvrté mnohé reakcie žalobkyne v priebehu konania o predbežnom preskúmaní si vyžiadali zintenzívnenie komunikácie so španielskymi orgánmi s cieľom úplne objasniť predmetné opatrenia. Pokiaľ ide o intenzitu komunikácie so španielskymi orgánmi, spôsobila ju hlavne okolnosť, že Komisia po tom, ako sa dozvedela o organizovaní verejného obstarávania, zastávala názor, že poznanie jeho výsledku jej umožní prijať konkrétnejšie a užitočnejšie rozhodnutie o predmetných opatreniach. Komisia však v podstate zdôrazňuje, že tento vývoj okolností, ani skutočnosť, že výsledok verejného obstarávania bol súdom odložený, nemohli mať vplyv na konštatovanie, podľa ktorého predmetné opatrenia nepredstavujú štátnu pomoc.
- 60 V tomto ohľade je najskôr potrebné pripomenúť, že v prípade, že dotknutý členský štát neoznámil sporné štátne opatrenia, Komisia nie je povinná vykonať predbežné preskúmanie týchto opatrení v určenej lehote. Keďže Komisia má výlučnú právomoc posúdiť zlučiteľnosť štátnej pomoci s vnútorným trhom, v záujme riadneho uplatňovania základných pravidiel Zmluvy o FEÚ týkajúcich sa štátnej pomoci je povinná vykonať náležité a nestranné preskúmanie sťažnosti týkajúcej sa existencie štátnej pomoci nezlučiteľnej s vnútorným trhom. Z toho predovšetkým vyplýva, že Komisia nemôže donekonečna predlžovať predbežné preskúmanie štátnych opatrení, ktoré sú predmetom sťažnosti, pokiaľ tak ako v prejednávanej veci súhlasila s tým, že takéto preskúmanie začne tým, že dotknutý členský štát požiada o informácie (rozsudky z 10. mája 2006, Air One/Komisia, T-395/04, EU:T:2006:123, bod 61; z 12. decembra 2006, Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisia, T-95/03, EU:T:2006:385, bod 121, a z 9. septembra 2009, Diputación Foral de Álava a i./Komisia, T-30/01 až T-32/01 a T-86/02 až T-88/02, EU:T:2009:314, bod 260). Jediným cieľom tohto preskúmania je totiž umožniť Komisii vytvoriť si prvý názor na kvalifikáciu opatrení, ktoré jej boli predložené na posúdenie, a na ich zlučiteľnosť s vnútorným trhom (pozri rozsudok z 25. novembra 2014, Ryanair/Komisia, T-512/11, neuvěřený, EU:T:2014:989, bod 68 a citovanú judikatúru).
- 61 Primeranosť dĺžky konania o predbežnom preskúmaní sa musí posúdiť v závislosti od okolností každej veci, najmä od jej kontextu, jednotlivých procesných štádií, ktoré musí Komisia dodržať, zložitosti veci, ako aj od jej významu pre jednotlivé dotknuté osoby (pozri rozsudok z 20. septembra 2011, Regione autonoma della Sardegna a i./Komisia, T-394/08, T-408/08, T-453/08 a T-454/08, EU:T:2011:493,

bod 99 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 27. septembra 2011, 3F/Komisia, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, bod 58 a citovanú judikatúru, a zo 16. októbra 2014, Portovesme/Komisia, T-291/11, EU:T:2014:896, bod 72 a citovanú judikatúru).

- 62 V prejednávanej veci bola Komisii doručená sťažnosť žalobkyne 26. apríla 2013 a Komisia oznámila žalobkyni svoje predbežné závery 22. októbra toho istého roka. Komisia tak konala v súlade s pravidlom uvedeným v bode 48 kódexu najlepšej praxe pre uskutočňovanie konaní vo veci kontroly štátnej pomoci (Ú. v. EÚ C 136, 2009, s. 13), ktoré stanovuje, že „Komisia sa preto v zásade bude usilovať, aby do 12 mesiacov... zaslala predkladateľovi sťažnosti počiatočný úradný list, v ktorom vymedzí svoj predbežný názor, pokiaľ ide o veci, ktoré nie sú naliehavé“ (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. septembra 2016, Trajektna luka Split/Komisia, T-57/15, neverejný, EU:T:2016:470, bod 67).
- 63 Napadnuté rozhodnutie však bolo prijaté 8. decembra 2015, teda viac ako 31 mesiacov po prijatí sťažnosti a viac ako dva roky po tom, ako boli sťažovateľke oznámené predbežné závery Komisie.
- 64 Aj s prihliadnutím na oprávnenie Komisie priradiť sťažnostiam, ktoré jej boli podané, rôznu stupeň prednosti (pozri rozsudok zo 4. júla 2007, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia, T-475/04, EU:T:2007:196, bod 158 a citovanú judikatúru), lehoty uvedené v bode 63 vyššie výrazne presiahli lehotu, ktorá sa v zásade vyžaduje na úvodné preskúmanie opatrení uvádzaných v sťažnosti. V tomto ohľade bolo rozhodnuté, že takáto okolnosť môže spolu s inými prvkami nasvedčovať, že Komisia čelila pri posudzovaní závažným ťažkostiam, čo si vyžaduje začatie konania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. mája 2000, SIC/Komisia, T-46/97, EU:T:2000:123, bod 102; z 27. septembra 2011, 3F/Komisia, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, bod 72, a zo 14. septembra 2016, Trajektna luka Split/Komisia, T-57/15, neverejný, EU:T:2016:470, bod 62).
- 65 Je potrebné posúdiť, či mimoriadne dlhé trvanie konania o predbežnom preskúmaní v prejednávanej veci mohlo tak, ako to tvrdí Komisia, čiastočne vyplývať z objektívnych okolností nesúvisiacich so závažnými ťažkosťami pri preskúmaní predmetných opatrení.
- 66 Pokiaľ ide na úvod o okolnosť, že žalobkyňa v sťažnosti uviedla porušenie nielen článku 107 ZFEÚ, ale aj článkov 102 a 106 ZFEÚ, je potrebné zdôrazniť, že túto časť sťažnosti bolo možné zamietnuť už 19. júla 2013. Ako správne zdôraznila žalobkyňa, spracovanie časti sťažnosti Komisiou, ktorá sa týkala údajného porušenia článkov 102 a 106 ZFEÚ, teda nemohlo spôsobiť žiadne výrazné meškanie predbežného preskúmania opatrení, ktoré boli v sťažnosti uvedené ako opatrenia štátnej pomoci.
- 67 Pokiaľ ide ďalej o vývoj predmetnej situácie počas správneho konania, je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa skutočne predložila na GRPC žiadosť o povolenie kotviť v Puerte de Las Nieves 3. júla 2013, teda o niečo viac ako dva mesiace po podaní sťažnosti Komisii. Ako vyplýva z bodov 23 až 27 napadnutého rozhodnutia, výsledkom tejto žiadosti nebolo len rozhodnutie GRPC o odmietnutí, ale táto žiadosť viedla GRPC k tomu, aby zvážilo možnosť povoliť druhej námornej spoločnosti pôsobenie v Puerte de Las Nieves na účely poskytovania komerčnej prepravy, a aby v tejto súvislosti uskutočnilo práce týkajúce sa úpravy tohto prístavu, a tiež k tomu, aby zorganizovalo verejné obstarávanie. Takéto objektívne skutočnosti mohli nepochybne spôsobiť zmenu podmienok, za akých mohol vedľajší účastník konania dovtedy využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves. Keďže presne tieto podmienky boli predmetom časti sťažnosti týkajúcej sa poskytnutia štátnej pomoci vedľajšiemu účastníkovi konania, vývoj uvedenej situácie predstavuje objektívnu okolnosť, ktorá môže odôvodňovať predĺženie lehoty na vybavenie tejto sťažnosti.
- 68 To isté platí, pokiaľ ide o žalobu vedľajšieho účastníka konania vo veci verejného obstarávania podanú na Tribunal Superior de Justicia de Canarias, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Primera de Santa Cruz de Tenerife (Vyšší súd Kanárske ostrovy, komora pre správne spory, prvé oddelenie Santa Cruz de Tenerife), ako aj o uznesenie o pozastavení z 27. februára 2015, keďže tieto okolnosti,

ktoré sa vyskytli po podaní sťažnosti, mali za následok vytvorenie stavu neistoty, pokiaľ ide o zachovanie či nezachovanie podmienok využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania uvedených v sťažnosti.

- 69 Pokiaľ ide napokon o opakovanú komunikáciu medzi Komisiou a španielskymi orgánmi, je potrebné pripomenúť, že samotnú skutočnosť, že počas konania o predbežnom preskúmaní začali diskusie medzi Komisiou a dotknutým členským štátom a že v rámci toho si mohla Komisia vyžiadať doplňujúce informácie o opatreniach, ktoré mala preskúmať, nemožno samu osebe považovať za dôkaz toho, že táto inštitúcia čelila závažným ťažkostiam spojeným s posudzovaním (pozri rozsudok z 27. septembra 2011, 3F/Komisia, T-30/03 RENV, EU:T:2011:534, bod 71 a citovanú judikatúru).
- 70 V tomto ohľade je na jednej strane potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa podrobne spochybnila predbežné posúdenie uvedené v liste, ktorý jej zaslala Komisia 22. októbra 2013, a že táto okolnosť môže odôvodňovať to, že Komisia sa snažila od španielskych orgánov získať doplňujúce informácie.
- 71 Na druhej strane vývoj situácie, o ktorú ide v prejednávanej veci a ktorá bola preskúmaná v bodoch 67 a 68 vyššie, mohol taktiež odôvodniť ďalšiu komunikáciu so Španielskym kráľovstvom, pokiaľ ide o podmienky prístupu k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, a v dôsledku toho predĺžiť dobu ich predbežného preskúmania. V prejednávanej veci to platí o to viac, že vedľajší účastník konania predložil z vlastnej iniciatívy Komisii pripomienky po tom, ako si Komisia vyžiadala vysvetlenia od španielskych orgánov týkajúce sa verejného obstarávania, a následne počas roka 2015 dvakrát informoval Komisiu o vývoji tohto verejného obstarávania (pozri bod 15 vyššie).
- 72 Z uvedeného vyplýva, že priebeh konania, vývoj predmetnej situácie, ako aj z toho vyplývajúca dodatočná komunikácia medzi Komisiou a Španielskym kráľovstvom na jednej strane a medzi Komisiou a vedľajším účastníkom konania na druhej strane predstavujú objektívne okolnosti, ktoré mohli prispieť k predĺženiu doby predbežného preskúmania opatrení identifikovaných v sťažnosti ako štátna pomoc.
- 73 V dôsledku toho dĺžka konania o predbežnom preskúmaní sama osebe nesvedčí o závažných ťažkostiach, ktoré by Komisiu nútili začať konanie vo veci formálneho zisťovania stanovené v článku 108 ods. 2 ZFEÚ.
- 74 Preto je potrebné preskúmať ostatné tvrdenia žalobkyne uvádzané na podporu jediného žalobného dôvodu, ktorých cieľom je preukázať, že samotný obsah napadnutého rozhodnutia vrátane časti tohto rozhodnutia, v ktorej bol preskúmaný vývoj okolností po podaní sťažnosti, poskytuje nepriame dôkazy v tom zmysle, že preskúmanie predmetných opatrení odhalilo závažné ťažkosti, ktoré mali Komisiu viesť k tomu, aby začala konanie vo veci formálneho zisťovania.

O tvrdeniach týkajúcich sa obsahu napadnutého rozhodnutia

- 75 Je potrebné spoločne preskúmať druhú a tretiu časť jediného žalobného dôvodu, v rámci ktorých žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté rôznymi zjavne nesprávnymi posúdeniami skutkového stavu a nesprávnymi právnymi posúdeniami, pričom však po formulovaní úvodných pripomienok rozlišuje medzi časťou napadnutého rozhodnutia venovanou preskúmaniu podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania (prvá a tretia výhrada uvedená v sťažnosti) a časťou venovanou preskúmaniu podmienok uplatnenia poplatku P 9 na vedľajšieho účastníka konania z dôvodu, že využíva prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves (druhá výhrada uvedená v sťažnosti).

Úvodné pripomienky

- 76 Pokiaľ sa tak, ako v prejednávanej veci, žalobou spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia o vylúčení existencie štátnej pomoci v rámci konania o predbežnom preskúmaní, Všeobecnému súdu v súlade s judikatúrou citovanou v bodoch 48 až 51 vyššie prináleží posúdiť nepriame dôkazy založené na obsahu napadnutého rozhodnutia s cieľom odhaliť existenciu prípadnej závažnej ťažkosti (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. novembra 2012, CBI/Komisia, T-137/10, EU:T:2012:584, bod 66 a citovanú judikatúru).
- 77 V prejednávanej veci je najskôr potrebné zdôrazniť, že zo spisu nevyplýva, že by komerčné služby námornej prepravy poskytované vedľajším účastníkom konania z Puerta de Las Nieves zahŕňali poskytovanie služieb všeobecného hospodárskeho záujmu. V dôsledku toho preskúmanie predmetných opatrení nemožno uskutočniť s odkazom na judikatúru, podľa ktorej pod článok 107 ods. 1 ZFEÚ nespadá štátny zásah považovaný za kompenzáciu predstavujúcu protihodnotu za plnenia poskytnuté podnikom príjemcom na vykonanie povinností verejnej služby, pričom tento podnik v tomto prípade nemá v skutočnosti žiadnu finančnú výhodu, ktorá by mu mohla privodiť výhodnejšie súťažné postavenie vo vzťahu ku konkurenčným podnikom (rozsudky z 24. júla 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 87, a zo 6. apríla 2017, Regione autonoma della Sardegna/Komisia, T-219/14, EU:T:2017:266, bod 91).
- 78 Ďalej je potrebné uviesť, že činnosť vedľajšieho účastníka konania v Puerte de Las Nieves, ktorá bola predmetom sťažnosti, na základe ktorej vznikol tento spor, spočíva vo využívaní prístavnej infraštruktúry patriacej do verejnej sféry na komerčné účely. Vedľajší účastník konania je teda skutočne podnik vykonávajúci hospodársku činnosť podliehajúcu článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ktorá je definovaná ako akákoľvek činnosť pozostávajúca z ponúkajúceho tovarov alebo služieb na konkrétnom trhu (pozri rozsudok z 1. júla 2008, MOTOE, C-49/07, EU:C:2008:376, bod 22 a citovanú judikatúru).
- 79 Napokon aj keď žiadny dôkaz, s ktorým bol oboznámený Všeobecný súd, neumožňuje dospieť k záveru, že by vedľajší účastník konania dostal kedykoľvek od času, keď začal vykonávať činnosti námornej prepravy z Puerta de Las Nieves, koncesiu alebo akékoľvek iné výlučné právo na využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, je potrebné zdôrazniť, že vedľajší účastník konania bol v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia od roku 1994 jediným subjektom, ktorý mohol používať túto infraštruktúru na také účely, pričom všetky žiadosti o povolenie kotviť podané inými spoločnosťami vrátane žalobkyne GRPC zamietalo až do organizovania verejného obstarávania v roku 2014 a výsledok tohto verejného obstarávania je predmetom uznesenia o pozastavení z 27. februára 2015. Toto konštatovanie, ktoré sa týka využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves špecificky na účely komerčnej prepravy osôb a tovaru, nie je spochybnené tvrdením Komisie, ktoré bolo zopakované na pojednávaní, podľa ktorého vedľajšiemu účastníkovi konania nebola nikdy udelená možnosť výlučného využívania uvedeného prístavu, keďže v tomto prístave majú svoje miesto aj rybárske a rekreačné činnosti.
- O preskúmaní podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania (prvá a tretia výhrada uvedená v sťažnosti)*
- 80 Žalobkyňa kritizuje každý zo štyroch dôvodov, na ktorých sa zakladá konštatovanie v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania nepredstavuje štátnu pomoc (pozri body 21 až 31 vyššie). Preto je potrebné postupne preskúmať výhrady voči každému z týchto dôvodov s cieľom posúdiť, či umožňujú preukázať závažné ťažkosti odhalené pri preskúmaní podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania.

– O výhradách voči prvému dôvodu týkajúcemu sa rozsudku z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia* (T-128/98)

- 81 Pokiaľ ide o prvý dôvod uvedený v bode 43 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že Komisia dospela k nesprávnemu záveru, že orgány Kanárskych ostrovov boli povinné považovať využívanie prístavnej infraštruktúry za hospodársku činnosť až po vyhlásení rozsudku z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia* (T-128/98, EU:T:2000:290). Výklad dosahu článku 107 ods. 1 ZFEÚ poskytnutý súdom Európskej únie v tomto rozsudku má len čisto deklaratórny význam a navyše je v súlade so skoršou judikatúrou, podľa ktorej verejné financovanie hospodárskych činností môže predstavovať štátnu pomoc. V dôsledku toho samotná okolnosť, že k prispôsobeniu prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves komerčnej preprave došlo pred vyhlásením rozsudku z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia* (T-128/98, EU:T:2000:290), nezbavovala príslušné orgány povinnosti zabezpečiť už v tomto čase otvorený a nediskriminačný prístup k tomuto prístavu s cieľom zabrániť tomu, aby podmienky jeho využívania predstavovali poskytnutie štátnej pomoci. V každom prípade úvahy Komisie nemôžu odôvodňovať poskytnutie pomoci vedľajšiemu účastníkovi konania v čase po vyhlásení tohto rozsudku a tento rozsudok je navyše irelevantný, keďže sa týka kvalifikácie správy infraštruktúry ako hospodárskej činnosti, a nie kvalifikácie využívania tejto infraštruktúry na komerčné účely ako hospodárskej činnosti, ako to je v prejednávanej veci.
- 82 Komisia tvrdí, že bod 43 napadnutého rozhodnutia sa obmedzuje na konštatovanie zastaranosti prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves a jej postupné prispôsobovanie výkonu hospodárskych činností. Je potrebné rozlišovať medzi udelením výlučnej koncesie používateľovi a takou situáciou, o akú ide v prejednávanej veci, keď hospodársky subjekt využíva infraštruktúru sám z dôvodu jej obmedzených kapacít. Také využívanie nemožno v žiadnom prípade prirovnáť k udeleniu výlučného práva. Keďže vytvorenie a rozvoj prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves predchádzali vyhláseniu rozsudku z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia* (T-128/98, EU:T:2000:290), v dôsledku samotnej okolnosti, že španielske orgány neoznámili tieto opatrenia týkajúce sa tejto infraštruktúry, nevznikla v priebehu konania o predbežnom preskúmaní žiadna závažná ťažkosť.
- 83 V tomto ohľade a bez toho, aby bolo nevyhnutné rozhodnúť o dôvodnosti časového rozlišovania zo strany Komisie v bode 43 napadnutého rozhodnutia odkazom na vyhlásenie rozsudku z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia* (T-128/98, EU:T:2000:290), postačuje konštatovať, ako to správne zdôrazňuje žalobkyňa, že v tomto prípade príjmom v zmysle uvádzaných opatrení nie je správca infraštruktúry, ako to bolo v situácii, v ktorej bol vyhlásený uvedený rozsudok, ale používateľ uvedenej infraštruktúry. V dôsledku toho úvahy Komisie v napadnutom rozhodnutí týkajúce sa daného rozsudku nemohli vylúčiť kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci, a preto neumožňovali abstrahovať od akýchkoľvek závažných ťažkostí pri preskúmaní uvedených opatrení.

– O výhradách voči druhému dôvodu týkajúcemu sa okolnosti, že prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves nebola plánovaná ani rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania alebo akákoľvek iná námorná spoločnosť

- 84 Pokiaľ ide o druhý dôvod uvedený v bode 44 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa v podstate spochybňuje v ňom uvedené konštatovanie, podľa ktorého prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves nebola rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania, ani nebola určená tomuto vedľajšiemu účastníkovi konania ani akémukoľvek inému podniku v čase jej budovania. Komisia tým porušila objektívnu povahu pojmu štátna pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Význam má len okolnosť, že vedľajší účastník konania má monopol na využívanie predmetnej prístavnej infraštruktúry, a teda zrejmu výhodu oproti svojim konkurentom. V každom prípade je zámer orgánov Kanárskych ostrovov uprednostniť vedľajšieho účastníka konania v prejednávanej veci zrejmy a predstavuje nepriamy dôkaz o existencii pomoci, ktorá mu bola poskytnutá. Judikatúra totiž vylučuje, aby náklady na verejnú infraštruktúru, z ktorej má prospech konkrétny hospodársky subjekt, znášala verejnosť. Pokiaľ ide o zásadu *prior in tempore, potior in iure*, žalobkyňa tvrdí, že v žiadnom

prípade nemôže odôvodňovať udelenie výlučného práva využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves vedľajšiemu účastníkovi konania. Neexistenciu odkazu na túto zásadu v napadnutom rozhodnutí možno vysvetliť okolnosťou, že je zjavne nezlučiteľná so základnými zásadami práva Únie v oblasti štátnej pomoci, keďže takáto priorita predstavuje skôr nepriamy dôkaz o udelení štátnej pomoci. Žalobkyňa v tomto ohľade odmieta analógiu uvádzanú Komisiou vo vzťahu k ochrane, akú poskytuje právo Únie legitímne nadobudnutým záujmom leteckých spoločností, pokiaľ ide o prevádzkové intervaly, keďže v sektore námornej prepravy nie je porovnateľná ochrana stanovená.

- 85 Komisia tvrdí, že podľa dostupných informácií žiadny dôkaz nenasvedčuje tomu, že by prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves bola rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania, pričom tento vedľajší účastník konania bol jednoducho prvým subjektom využívajúcim tento prístav na komerčné účely v roku 1994 až do času, keď bola naplnená jeho maximálna kapacita. Odmietnutie žiadostí o prístup predložených inými hospodárskymi subjektmi možno v podstate vysvetliť úvahami o bezpečnosti, a nie úmyslom vyhradiť výlučné využívanie tejto infraštruktúry vedľajšiemu účastníkovi konania. Z rozsudku zo 14. januára 2015, *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9, bod 45), vyplýva, že takáto okolnosť je relevantná na účely vylúčenia kvalifikácie prístupnosti verejnej infraštruktúry hospodárskym subjektom ako štátnej pomoci.
- 86 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ nerozlišuje medzi štátnymi zásahmi na základe ich dôvodov alebo cieľov, ale vymedzuje ich podľa ich účinkov (rozsudky z 19. marca 2013, *Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia a i. a Komisia/Francúzsko a i.*, C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, bod 102, a z 30. júna 2016, *Belgicko/Komisia*, C-270/15 P, EU:C:2016:489, bod 40), pričom pojem pomoc je objektívnym pojmom, ktorý závisí najmä od toho, či štátne opatrenie zvyhodňuje podnik alebo určité podniky (pozri rozsudky zo 6. marca 2003, *Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen/Komisia*, T-228/99 a T-233/99, EU:T:2003:57, bod 180 a citovanú judikatúru, a z 13. septembra 2010, *Grécko a i./Komisia*, T-415/05, T-416/05 a T-423/05, EU:T:2010:386, bod 211 a citovanú judikatúru).
- 87 Výhodu teda možno priznať v rozpore s článkom 107 ods. 1 ZFEÚ aj vtedy, keď nebola osobitne zavedená v prospech konkrétneho podniku alebo niektorých konkrétnych podnikov.
- 88 V prejednávanej veci vyplýva zo zásad uvedených v bodoch 86 a 87 vyššie, že aj keby bolo preukázané konštatovanie uvedené v bode 44 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves nebola rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania, ani nebola určená tomuto vedľajšiemu účastníkovi konania ani akémukoľvek inému podniku v čase jej budovania, toto konštatovanie nemôže vylučovať to, že podmienky, za akých bola táto infraštruktúra sprístupnená vedľajšiemu účastníkovi konania na účely komerčného využívania, mohli vyústiť do poskytnutia štátnej pomoci tomuto vedľajšiemu účastníkovi konania.
- 89 Toto konštatovanie nie je spochybnené bodom 45 rozsudku zo 14. januára 2015, *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9), citovaným v bode 44 napadnutého rozhodnutia, na ktorý Komisia odkazuje vo svojich písomnostiach. Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa vnútroštátny súd v podstate Súdneho dvora pýtal, či skutočnosť, že londýnskym taxíkom je na účely vytvorenia bezpečného a účinného dopravného systému umožnená jazda v pruhoch pre autobusy na verejných cestách v čase, keď platia obmedzenia premávky týkajúce sa týchto pruhov, pričom súkromne prenajímaným vozidlám s vodičom (*private hire vehicles*, ďalej len „PHV“) je zakázané uvedené pruhy používať s výnimkou nastupovania a vystupovania cestujúcich, ktorí si ich vopred objednali, predstavuje použitie štátnych prostriedkov a poskytuje týmto taxíkom selektívnu hospodársku výhodu v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.
- 90 Súdny dvor skutočne v bode 45 rozsudku zo 14. januára 2015, *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9), zdôraznil, že zo spisu, ktorý má k dispozícii Súdny dvor, nepochybne vyplýva, že pruhy pre autobusy v Londýne (Spojené kráľovstvo) neboli vybudované v prospech konkrétneho podniku ani konkrétnej kategórie podnikov, ako sú londýnske taxíky, či dokonca poskytovatelia služieb autobusovej dopravy,

a týmto podnikom neboli pridelené po ich vybudovaní, ale že skôr boli vybudované ako súčasť londýnskej cestnej siete, a predovšetkým na účel uľahčenia verejnej dopravy prostredníctvom autobusov. V bodoch 54 až 61 rozsudku zo 14. januára 2015, Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9), však Súdny dvor vyzval vnútroštátny súd, ktorý sa na neho obrátil v rámci prejudiciálneho konania, aby overil, či majú londýnske taxíky selektívnu hospodársku výhodu z dôvodu bezplatného využívania pruhov pre autobusy, ktorých využívanie majú PHV zakázané. Niektoré dokumenty v spise viedli Súdny dvor k záveru, že taxíky a PHV sa nachádzali v dostatočne rozdielnych situáciách najmä vzhľadom na regulačné povinnosti týkajúce sa taxíkov na to, aby bolo možné vylúčiť selektívnu hospodársku výhodu v prospech taxíkov. V prejednávanej veci situácia žalobkyne a vedľajšieho účastníka konania nevykazuje také rozdiely, takže Komisia bola v každom prípade povinná preskúmať, či iné skutočnosti ako to, že prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves nebola plánovaná ani rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania, mohli vylúčiť existenciu štátnej pomoci v prospech vedľajšieho účastníka konania.

– O výhradách smerujúcich proti tretiemu a štvrtému dôvodu, ktoré sa týkajú rozsahu argumentácie žalobkyne v sťažnosti, ako aj identifikačných kritérií štátnej pomoci v prospech užívateľa prístavnej infraštruktúry financovanej z verejných prostriedkov

- 91 Pokiaľ ide o tretí dôvod uvedený v bode 45 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od toho, čo je v ňom uvedené, výlučnosť vedľajšieho účastníka konania, pokiaľ ide o využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, sama osebe predstavuje, aj keby tento podnik zaplatil všetky splatné regulačné poplatky, zvýhodnenie priznané selektívnym spôsobom zo štátnych prostriedkov. Na jednej strane sa odvoláva na judikatúru, ako aj na oznámenie Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci Európskej únie na náhrady za služby všeobecného hospodárskeho záujmu (Ú. v. EÚ C 8, 2012, s. 4), s cieľom tvrdiť, že priznanie výlučných práv na majetok vo verejnom vlastníctve bez transparentného a nediskriminačného konania môže predstavovať vzdanie sa štátnych prostriedkov a poskytnutie výhody príjemcom. Na druhej strane tvrdí, že podľa španielskych právnych predpisov priznanie práva vedľajšiemu účastníkovi konania na výlučné využívanie v rámci koncesie predpokladá, že vedľajší účastník konania zaplatil poplatok. Hospodársku hodnotu práva na využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves bez ohľadu na prístavné poplatky potvrdzujú sumy poplatku navrhnuté žalobkyňou, ako aj vedľajším účastníkom konania, v ich reakcii na verejné obstarávanie, ktoré GRPC vyhlásilo v roku 2014.
- 92 Napadnuté rozhodnutie je preto postihnuté nesprávnymi posúdeniami, keďže Komisia neoverila, či prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania pokrývajú náklady GRPC a poskytujú mu primeraný zisk, a to pri zohľadnení trhovej hodnoty výhradného využívania predmetnej infraštruktúry.
- 93 Žalobkyňa v replike dodáva, že napadnuté rozhodnutie identifikuje problém s prístupom k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves týkajúci sa konkurentov vedľajšieho účastníka konania, ktorý by mohol poukazovať na existenciu štátnej pomoci. Komisia sa pokúsila túto časť napadnutého rozhodnutia napísať nanovo, pričom uviedla, že štvrtý dôvod, ktorý bol v nej preskúmaný, je akcesorický ku konštatovaniu, podľa ktorého výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania nemožno považovať za výhodu poskytnutú zo štátnych prostriedkov. Z ustálenej rozhodovacej praxe Komisie však vyplýva, že s cieľom predísť porušeniu článku 107 ods. 1 ZFEÚ je potrebné, aby potenciálni užívatelia prístavnej infraštruktúry mali k dispozícii otvorený a nediskriminačný prístup k tejto infraštruktúre a zaplatili za to poplatky stanovené na úrovni, ktorá je porovnateľná s trhovou úrovňou.
- 94 Napokon v rozpore s tým, čo naznačuje Komisia, sťažovateľovi neprináleží preukázať splnenie všetkých podstatných znakov štátnej pomoci, keďže samotná Komisia je povinná preskúmať súlad uvádzaných pravidiel s článkom 107 ods. 1 ZFEÚ.

- 95 V každom prípade žalobkyňa v prejednávanej veci preukázala zapojenie štátnych prostriedkov. Po prvé tak z judikatúry vyplýva, že výlučná koncesia týkajúca sa verejnej infraštruktúry vydaná podniku môže znamenať vzdanie sa štátnych prostriedkov. Po druhé vedľajšiemu účastníkovi konania bolo priznané právo využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves bez toho, aby musel zaplatiť poplatok. Podľa žalobkyne správne vykonané vyšetrovanie by Komisii umožnilo uviesť si skutočnosť, že poskytnutie koncesie prostredníctvom verejného obstarávania, ako to v zásade vyžaduje § 43 Ley 14/2003 de Puertos de Canarias (zákon č. 14/2003 o prístavoch na Kanárskych ostrovoch) z 8. apríla 2003 (BOC č. 85, zo 6. mája 2003), predpokladá zaplatenie poplatku. Potvrdzujú to osobitné technické podmienky verejného obstarávania, ktoré GRPC vyhlásilo v júli 2014. Po tretie Komisia napokon nesprávne tvrdí, že prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania boli stanovené na úrovni trhových cien, a to len preto, že GRPC uplatňuje totožné prístavné poplatky, ktoré sú rovnakým spôsobom vypočítané vo všetkých prístavoch podliehajúcich jeho právomoci. Bod 227 oznámenia Komisie o pojme štátna pomoc uvedenom v článku 107 ods. 1 ZFEÚ (Ú. v. EÚ C 262, 2016, s. 1) skutočne stanovuje, že posúdenie kritéria súkromného subjektu v trhovom hospodárstve možno vykonať s ohľadom na podmienky využívania porovnateľnej infraštruktúry, ktorú dávajú k dispozícii porovnateľní súkromní prevádzkovatelia v porovnateľných situáciách, pokiaľ je takéto porovnanie možné. V napadnutom rozhodnutí však Komisia nepreskúmala poplatky uplatňované na infraštruktúru, ktorá je porovnateľná s infraštruktúrou Puerta de Las Nieves, ani nepovažovala za referenčný údaj poplatky platené za využívanie súkromných prístavov. Nevykonala ani analýzu štruktúry výdavkov prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, takže nič neumožňuje dospieť k záveru, že prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania pokrývali prevádzkové náklady a amortizáciu tejto infraštruktúry.
- 96 Komisia v podstate zdôrazňuje, že bez ohľadu na prípadné nesprávne posúdenie skutkového stavu uvádzané žalobkyňou nič neumožňuje dospieť k záveru, že by výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania znamenalo, že vedľajšiemu účastníkovi konania bola poskytnutá výhoda zo štátnych prostriedkov. Žalobkyňa v sťažnosti netvrdila, že by úroveň prístavných poplatkov platených za takéto využívanie zahŕňala poskytnutie štátnej pomoci, takže v tejto časti sťažnosti nebola identifikovaná žiadna výhoda poskytnutá zo štátnych prostriedkov. Navyše takáto výhoda nemôže vyplývať len z okolnosti, že vedľajší účastník konania je *de facto* jedinou námornou spoločnosťou využívajúcou prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves.
- 97 Komisia ďalej vo svojich písomnostiach odkazuje jednak na body 113 až 122 rozsudku z 22. januára 2013, Salzgitter/Komisia (T-308/00 RENV, EU:T:2013:30), a jednak na bod 137 rozsudku z 9. decembra 2015, Grécko a Ellinikos Chrysos/Komisia (T-233/11 a T-262/11, EU:T:2015:948), s cieľom odôvodniť svoje stanovisko, podľa ktorého vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nikdy počas správneho konania netvrdila, že by poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves boli stanovené na úrovni znamenajúcej štátnu pomoc, v napadnutom rozhodnutí nebola povinná *ex officio* vykonať takéto preskúmanie.
- 98 V tomto ohľade je najskôr potrebné zdôrazniť, že časti rozsudkov, na ktoré Komisia odkazuje a ktoré sú uvedené v bode 97 vyššie, sa týkajú problematiky inej než je problematika, ktorá je predmetom tohto sporu, konkrétne výmeny informácií medzi Komisiou a dotknutým členským štátom v rámci konania vo veci formálneho zisťovania stanoveného v článku 108 ods. 2 ZFEÚ, ktorá viedla k rozhodnutiu, ktorým boli určité výhody poskytnuté podniku kvalifikované ako štátna pomoc nezlučiteľná s vnútorným trhom.
- 99 V tejto súvislosti skutočne z ustálenej judikatúry, do ktorej patria rozsudky, na ktoré sa odvoláva Komisia, vyplýva, že v prípade, že sa začne konanie vo veci formálneho zisťovania upravené v článku 108 ods. 2 ZFEÚ, členskému štátu a potenciálnemu príjemcovi štátnej pomoci prináleží, aby uplatnili svoje tvrdenia s cieľom preukázať, že plánovaná pomoc zodpovedá výnimkám stanoveným podľa Zmluvy o FEÚ, keďže cieľom konania vo veci formálneho zisťovania je práve objasniť Komisii všetky údaje vo veci (pozri rozsudok z 27. septembra 2012, Wam Industriale/Komisia, T-303/10, neuverejnený, EU:T:2012:505, bod 118 a citovanú judikatúru). Navyše aj keď článok 108 ods. 2 ZFEÚ

- ukladá Komisii povinnosť, aby pred prijatím rozhodnutia zhromaždila pripomienky dotknutých účastníkov konania, nezakazuje jej, aby v prípade neexistencie takých pripomienok prijala záver, že pomoc je nezlučiteľná s vnútorným trhom. Práve v takomto kontexte bolo rozhodnuté, že Komisii nemožno vytýkať, že nezohľadnila prípadné skutkové okolnosti alebo právne informácie, ktoré jej mohli byť predložené v priebehu správneho konania, ale predložené neboli, keďže Komisia nie je povinná *ex officio* a odhadom preskúmať, ktoré informácie jej mohli byť predložené (pozri rozsudky z 27. septembra 2012, Wam Industriale/Komisia, T-303/10, neuvverejnený, EU:T:2012:505, bod 119 a citovanú judikatúru, a z 28. januára 2016, Rakúsko/Komisia, T-427/12, neuvverejnený, EU:T:2016:41, bod 50 a citovanú judikatúru).
- 100 Táto judikatúra však objasňuje len priebeh konania vo veci formálneho zisťovania vo veciach, v ktorých išlo o zlučiteľnosť opatrení pomoci, a nekonkretizuje rozsah preskúmania, ktoré má uskutočniť Komisia v rámci konania o predbežnom preskúmaní na účely kvalifikácie určitých opatrení ako štátnej pomoci, osobitne ak jej bola podaná sťažnosť.
- 101 V tomto ohľade bolo rozhodnuté, že Komisia môže byť za určitých okolností povinná preskúmať sťažnosť tak, že pôjde nad rámec samotného preskúmania skutkových a právnych okolností, s ktorými ju oboznámil sťažovateľ. Komisia je totiž v záujme riadneho uplatnenia základných pravidiel Zmluvy týkajúcich sa štátnej pomoci povinná uskutočniť náležité a nestranné preskúmanie sťažnosti, čo si môže v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, vyžadovať, aby preskúmala skutočnosti, ktoré sťažovateľ výslovne neuviedol [rozsudky z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 62, a zo 17. marca 2015, Pollmeier Massivholz/Komisia, T-89/09, EU:T:2015:153, bod 106 (neuvverejnený); pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 2. septembra 2010, Komisia/Scott, C-290/07 P, EU:C:2010:480, bod 90].
- 102 Z požiadavky náležitého a nestranného preskúmania sťažností Komisiou, ktoré jej boli predložené, a zo štruktúry článku 10 ods. 1 a 2 nariadenia č. 659/1999, ktorý bol v podstate prevzatý do článku 12 ods. 1 a 2 nariadenia 2015/1589, teda vyplýva, že práve inštitúcii, ktorej bola doručená sťažnosť založená na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ, ktorá jednoznačne a podrobne označuje opatrenia vedúce k tomuto porušeniu, prináleží dôkladne preskúmať, či tieto opatrenia možno kvalifikovať ako štátnu pomoc, v prípade potreby v spolupráci s dotknutým členským štátom a s prihliadnutím na skutočnosti, ktoré sťažovateľ výslovne neuviedol. Takéto riešenie sa zdá byť o to viac nevyhnutné, ako to v podstate uviedla samotná žalobkyňa v sťažnosti, že sťažovateľ nemá vyšetrovacie právomoci zverené Komisii článkom 108 ZFEÚ a v zásade ani vyšetrovacie kapacity porovnateľné s tými, ktoré má Komisia.
- 103 V prejednávanej veci z preskúmania spisu vyplýva, že žalobkyňa v sťažnosti predovšetkým tvrdila, že vedľajší účastník konania má už niekoľko rokov prospech zo štátnej pomoci vzhľadom na podmienky, za akých mu bolo povolené výlučným spôsobom využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na komerčné účely, a to bez akéhokoľvek verejného obstarávania a bez príspevku na financovanie tejto infraštruktúry.
- 104 Pokiaľ ide konkrétnejšie o podmienku týkajúcu sa poskytnutia výhody, žalobkyňa v podstate v sťažnosti najmä spresnila, že výhoda vyplýva z „udelenia výlučných práv bez transparentného a nediskriminačného verejného obstarávania, pokiaľ ide o zabratie alebo využívanie prístavného verejného majetku (alebo požívanie iných osobitných alebo výlučných práv s hospodárskou hodnotou), čo v praxi znamená výhodu pre príjemcov, ktorí [boli] zvýhodnení v porovnaní so svojimi konkurentmi“. Po tom, ako zdôraznila, že prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves bola financovaná z verejných prostriedkov, tiež uviedla, že z rozhodovacej praxe Komisie vyplýva, že „ak [je] výlučným cieľom infraštruktúry uspokojiť potreby súkromného podniku, tento podnik [musí] prevziať jej financovanie“, a že v prejednávanej veci „oslobodenie od týchto nákladov teda tiež [predstavuje] výhodu pre [vedľajšieho účastníka konania]“. Z toho vyvodila, že „[je] zrejmé, že [predmetné] verejné opatrenia (štátna pomoc) zvýhodňujú [vedľajšieho účastníka konania], keďže mu priznávajú výhodu prostredníctvom oslobodenia od platenia za infraštruktúru využívanú na súkromné účely, ktorú mal financovať sám“.

- 105 Pokiaľ ide navyše o kritérium pridelovania verejných prostriedkov, žalobkyňa v sťažnosti najskôr pripomenula, že v súlade s judikatúrou a oznámením Komisie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci Európskej únie na náhrady za služby všeobecného hospodárskeho záujmu „poskytnutie výlučných práv na majetok vo verejnom vlastníctve bez transparentného a nediskriminačného verejného obstarávania môže predstavovať zjavné vzdanie sa štátnych prostriedkov“. Ďalej najmä spresnila, že „celkové alebo čiastočné verejné financovanie infraštruktúry akéhokoľvek druhu určenej na to, aby ju konkrétny hospodársky subjekt využíval na súkromné účely, ktorá zodpovedá jeho záujmom a spĺňa jeho potreby bez akéhokoľvek cieľa všeobecného záujmu, zodpovedá kritériu ‚pridelenia verejných prostriedkov“.
- 106 Žalobkyňa napokon zdôraznila, že nemá kapacitu predložiť presvedčivé dôkazy o existencii a rozsahu uvádzanej štátnej pomoci vzhľadom na skutočnosť, že ide buď o finančné informácie v držbe verejných orgánov, alebo o ekonomické údaje súkromného charakteru, ktoré sa týkajú konkurenta. Preto vyzvala Komisiu, aby Španielskemu kráľovstvu zaslala žiadosti o informácie a prípadne, aby využila donucovacie mechanizmy, ktoré má k dispozícii, s cieľom zabezpečiť optimálne prešetrovanie veci.
- 107 S ohľadom na tieto skutočnosti je potrebné sa domnievať, že žalobkyňa v sťažnosti jednoznačne uviedla, že vedľajšiemu účastníkovi konania bola poskytnutá štátna pomoc, keďže v podstate nebol povinný zaplatiť protihodnotu zodpovedajúcu skutočnej hospodárskej hodnote svojho práva sám využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy. Z toho vyplýva, a to v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, že žalobkyňa v sťažnosti identifikovala s dostatočným stupňom presnosti, prečo sa domnieva, že v dôsledku podmienok využívania tejto infraštruktúry vedľajším účastníkom konania bola vedľajšiemu účastníkovi konania poskytnutá výhoda financovaná zo štátnych prostriedkov.
- 108 Komisia sa preto v bode 45 napadnutého rozhodnutia nesprávne domnievala, že žalobkyňa v sťažnosti neidentifikovala výhodu priznanú zo štátnych prostriedkov, a to len z dôvodu, že sa v sťažnosti nesnažila spochybniť úroveň prístavných poplatkov platených vedľajším účastníkom konania za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy.
- 109 Rovnako s ohľadom na záver uvedený v bode 107 vyššie je skutočnosť, že žalobkyňa v priebehu správneho konania neuviedla, že vedľajší účastník konania neplatil regulačné poplatky, ktoré platia jediní užívatelia prístavnej infraštruktúry na Kanárskych ostrovoch, irelevantná.
- 110 Za týchto okolností teda Komisii vzhľadom na jej povinnosť vykonať náležité a nestranné preskúmanie sťažnosti, ktorá jej bola predložená, prináležalo, aby s použitím primeraných kritérií overila, či bola vedľajšiemu účastníkovi konania poskytnutá výhoda zo štátnych prostriedkov v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ s ohľadom na podmienky, za akých využíva prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy od polovice 90. rokov 20. storočia. Ako to žalobkyňa v podstate uviedla v tvrdení obsiahnutom v bode 92 vyššie, je zjavné, že Komisia neoverila, či prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania pokrývali náklady GRPC a poskytli mu primeraný zisk.
- 111 Komisia však tvrdí, že podmienka týkajúca sa existencie výhody priznanej zo štátnych prostriedkov nie je v prejednávanej veci v žiadnom prípade splnená, takže pri preskúmaní tejto časti sťažnosti sa neobjavila vôbec žiadna závažná ťažkosť. V tomto ohľade jednak tvrdí, že vedľajší účastník konania zaplatil všetky splatné regulačné poplatky za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, a jednak, že GRPC v súlade s požiadavkami stanovenými v § 41 ods. 1 zákona o prístavoch na Kanárskych ostrovoch vypočítalo tieto poplatky tak, aby pokrývali náklady a amortizáciu, a aby vytvárali primeraný zisk. Pokiaľ ide o okolnosť zdôraznenú žalobkyňou v jej písomnostiach, že vedľajší účastník konania nebol povinný platiť poplatok, vysvetľuje ju skutočnosť, že vedľajšieho účastníka konania nemožno vo vzťahu k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves za žiadnych okolností považovať za výlučného koncesionára, ale len za jej bežného užívateľa. Komisia ďalej v podstate uvádza, že samotná okolnosť, že nebolo zorganizované verejné obstarávanie, nepostačuje na prijatie záveru o existencii výhody priznanej zo štátnych prostriedkov, osobitne pokiaľ štát spravuje zdroje vo

verejnom vlastníctve alebo pokiaľ riadi obmedzené verejné zdroje, ktoré sú charakterizované existenciou fyzického alebo časového obmedzenia, pokiaľ ide o poskytnutie súbežného prístupu viacerým užívateľom.

- 112 V tomto ohľade je predovšetkým potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry len výhody poskytované priamo alebo nepriamo zo štátnych prostriedkov alebo predstavujúce pre štát dodatočnú záťaž možno považovať za pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok z 12. decembra 2014, Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português/Komisia, T-487/11, EU:T:2014:1077, bod 50; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 24. januára 1978, van Tiggele, 82/77, EU:C:1978:10, body 24 a 25). Preto štátne opatrenie, ktoré nevedie k priamemu alebo nepriamemu prevodu štátnych prostriedkov, nemožno kvalifikovať ako štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, aj keď spĺňa ostatné podmienky predpísané uvedeným ustanovením (pozri rozsudok z 12. decembra 2006, Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisia, T-95/03, EU:T:2006:385, bod 104 a citovanú judikatúru).
- 113 Navyše Komisia môže v prípade potreby zamietnuť sťažnosť v rámci predbežného preskúmania, ak môže vopred vylúčiť kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci po tom, ako zistila, že jedna zo základných podmienok uplatnenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ nie je splnená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. apríla 2006, Deutsche Bahn/Komisia, T-351/02, EU:T:2006:104, bod 104).
- 114 Po prvé samotná okolnosť, že majetok vo verejnom vlastníctve možno dať vzhľadom na jeho vlastné charakteristiky k dispozícii len obmedzenému počtu užívateľov, či dokonca jedinému užívateľovi, však nepostačuje na vylúčenie toho, aby takéto sprístupnenie bolo možné považovať za selektívnu výhodu poskytnutú zo štátnych prostriedkov, a to ani vtedy, ak takéto obmedzenie pramení z úvah o bezpečnosti.
- 115 Cieľom článku 107 ods. 1 ZFEÚ je totiž zabrániť tomu, aby bol obchod medzi členskými štátmi ovplyvnený výhodami poskytnutými verejnými orgánmi, ktoré v rôznych formách narúšajú alebo hrozia narušiť hospodársku súťaž tým, že zvýhodnia niektoré podniky alebo určité výrobné odvetvia. Pojem štátna pomoc môže teda zahŕňať nielen pozitívne plnenia, ako sú dotácie, pôžičky alebo podiely na kapitále podnikov, ale aj rôzne formy zásahov, ktoré znižujú náklady, ktoré obvykle zaťažujú rozpočet podniku, a ktoré teda bez toho, aby boli dotáciami v užšom zmysle slova, majú rovnakú povahu a totožné účinky (pozri rozsudky z 8. mája 2003, Taliansko a SIM 2 Multimedia/Komisia, C-328/99 a C-399/00, EU:C:2003:252, bod 35 a citovanú judikatúru; zo 14. januára 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 33 a citovanú judikatúru, a zo 16. júla 2015, BVVG, C-39/14, EU:C:2015:470, bod 26 a citovanú judikatúru).
- 116 Rovnako ako bolo pripomenuté v bode 86 vyššie, z článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyplýva, že pojem pomoc je objektívnym pojmom, ktorý závisí najmä od toho, či štátne opatrenie zvýhodňuje podnik alebo určité podniky.
- 117 Na účely posúdenia, či štátne opatrenie predstavuje pomoc, je teda najmä potrebné určiť, či podnik, ktorý je príjemcom, dostáva výhodu, ktorú by nezískal za normálnych trhových podmienok (rozsudky z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, EU:C:1996:285, bod 60, a z 29. apríla 1999, Španielsko/Komisia, C-342/96, EU:C:1999:210, bod 41; pozri tiež rozsudok z 12. júna 2014, Sarc/Komisia, T-488/11, neuvverejnený, EU:T:2014:497, bod 90 a citovanú judikatúru). Podľa ustálenej judikatúry teda dodanie tovarov alebo poskytnutie služieb za preferenčných podmienok môže predstavovať štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri rozsudky z 11. júla 1996, SFEI a i., C-39/94, EU:C:1996:285, bod 59 a citovanú judikatúru; z 1. júla 2010, ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisia, T-62/08, EU:T:2010:268, bod 57 a citovanú judikatúru, a z 28. februára 2012, Land Burgenland/Komisia, T-268/08 a T-281/08, EU:T:2012:90, bod 47 a citovanú judikatúru).

- 118 Uplatnenie kritéria súkromného hospodárskeho subjektu v trhovom hospodárstve spočíva v porovnaní správaní verejných orgánov so správaním, aké by mal súkromný hospodársky subjekt porovnateľnej veľkosti za rovnakých okolností. V prípade, že štát by sa skutočne správal len tak ako akýkoľvek súkromný hospodársky subjekt za normálnych trhových podmienok (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. októbra 2015, *Electrabel a Dunamenti Erőmű/Komisia*, C-357/14 P, EU:C:2015:642, bod 144 a citovanú judikatúru), neexistovala by žiadna výhoda spojená so zásahom štátu, pretože prijímajúci subjekt by v zásade mohol mať rovnaký úžitok zo samotného fungovania trhu (pozri rozsudok z 30. apríla 2014, *Tisza Erőmű/Komisia*, T-468/08, neuvyverejnený, EU:T:2014:235, bod 85 a citovaná judikatúra; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2012, *Land Burgenland/Komisia*, T-268/08 a T-281/08, EU:T:2012:90, bod 48 a citovanú judikatúru).
- 119 V prejednávanej veci, ako to Komisia potvrdila na pojednávaní v odpovedi na otázku Všeobecného súdu, činnosť, na základe ktorej GRPC spravuje prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves a sprístupňuje ju užívateľskej námornej spoločnosti výmenou za prístavné poplatky, predstavuje „hospodársku“ činnosť (pozri analogicky, pokiaľ ide o správu letiskovej infraštruktúry, rozsudky z 12. decembra 2000, *Aéroports de Paris/Komisia*, T-128/98, EU:T:2000:290, body 121 a 125, a z 24. marca 2011, *Freistaat Sachsen a Land Sachsen–Anhalt/Komisia*, T-443/08 a T-455/08, EU:T:2011:117, bod 93). V takom prípade teda Komisii práve na základe kritéria súkromného investora v trhovom hospodárstve prináležalo overiť, či správanie GRPC poskytlo vedľajšiemu účastníkovi konania výhodu, ktorú by nezískal za bežných podmienok hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. decembra 2008, *Ryanair/Komisia*, T-196/04, EU:T:2008:585, bod 85).
- 120 Tento záver je okrem toho v súlade s bodom 225 oznámenia Komisie o pojme štátna pomoc uvedenom v článku 107 ods. 1 ZFEÚ, podľa ktorého v podstate podniky, ktoré využívajú verejnú infraštruktúru, môžu prijímať výhodu predstavujúcu štátnu pomoc, okrem prípadu, že podmienky používania tejto infraštruktúry sú v súlade s kritériom súkromného subjektu v trhovom hospodárstve, teda keď sa im infraštruktúra sprístupňuje za trhových podmienok. Taktiež ho potvrdzujú body 226 a 228 tohto istého oznámenia, v ktorých Komisia jednak spresňuje, že existenciu výhody možno vylúčiť, ak boli poplatky za využívanie infraštruktúry stanovené v rámci transparentného a nediskriminačného verejného obstarávania, a jednak, že kritérium súkromného subjektu v trhovom hospodárstve možno splniť v prípade verejného financovania verejnej infraštruktúry, ktorá nie je vyhradená pre žiadneho konkrétneho používateľa resp. žiadnych konkrétnych používateľov, ak z hľadiska *ex ante* používateľa infraštruktúry postupne prispievajú k ziskovosti projektu alebo prevádzkovateľa.
- 121 Po druhé okolnosť zdôraznená Komisiou, že vedľajší účastník konania mohol využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves bez akejkoľvek koncesnej zmluvy, a teda že nebol povinný platiť poplatok, sa týka iba právnej formy, pod akú patrí takéto využívanie, a nie to, či hospodárske podmienky uvedeného využívania umožnili vedľajšiemu účastníkovi konania získať výhodu, ktorú by nezískal za normálnych trhových podmienok. Vzhľadom na zásady pripomenuté v bodoch 116 a 117 vyššie táto jediná okolnosť preto v žiadnom prípade nemohla vylúčiť to, že podmienky využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania na účely komerčnej prepravy mu mohli priniesť výhodu financovanú zo štátnych prostriedkov. V tomto kontexte Všeobecnému súdu neprináleží rozhodnúť o tvrdení žalobkyne, podľa ktorého využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania bez akejkoľvek koncesnej zmluvy, a teda bez zaplatenia poplatku, porušuje § 43 zákona o prístavoch na Kanárskych ostrovoch, pretože táto otázka patrí výlučne do vnútroštátneho práva.
- 122 Z rovnakého dôvodu tvrdenie vedľajšieho účastníka konania, podľa ktorého mu v podstate v dôsledku povolenia na kotvenie v Puerte de Las Nieves, ktorým disponuje už viac ako dvadsať rokov, a neprerušeného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves od tej doby vzniklo subjektívne právo na zachovanie takých podmienok využívania, nemožno prijať. Aj keby totiž také subjektívne právo bolo preukázané podľa vnútroštátneho práva uplatniteľného na predmetnú situáciu, uvedené právo by nebránilo konštatovaniu, podľa ktorého tieto podmienky využívania priniesli vedľajšiemu účastníkovi konania výhodu financovanú zo štátnych prostriedkov.

- 123 Po tretie je potrebné odmietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorého neexistencia výhody priznanej vedľajšiemu účastníkovi konania zo štátnych prostriedkov vyplýva zo skutočnosti, že zaplatil všetky regulačné poplatky za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, že tieto poplatky sú rovnaké vo všetkých prístavoch podliehajúcich právomoci GRPC a sú navyše podľa zákona o prístavoch na Kanárskych ostrovoch vypočítané tak, aby pokrývali náklady a amortizáciu a vytvárali primeraný zisk.
- 124 Z judikatúry pripomenutej v bodoch 117 až 119 vyššie totiž vyplýva, že za okolností tejto veci preskúmanie existencie výhody priznanej vedľajšiemu účastníkovi konania zo štátnych prostriedkov na základe podmienok, za akých mu bolo povolené využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, si vyžaduje, aby Komisia konkrétne posúdila, či prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania, ktoré sú rovnocenné s poplatkami vyberanými za využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, boli prinajmenšom v sume, ktorá je ekvivalentná kompenzácií, akú by súkromný hospodársky subjekt konajúci za bežných podmienok hospodárskej súťaže mohol získať ako protihodnotu za takéto sprístupnenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júna 2014, Sarc/Komisia, T-488/11, neuvěřený, EU:T:2014:497, bod 91 a citovanú judikatúru).
- 125 Ani skutočnosť, že vedľajší účastník konania zaplatil všetky regulačné poplatky, ktoré znáša za používanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, ani okolnosť zdôraznená v bodoch 47 a 62 napadnutého rozhodnutia, že GRPC uplatňovalo vo všetkých prístavoch podliehajúcich jeho právomoci rovnaké regulačné poplatky vypočítané rovnakým spôsobom, neboli takej povahy, aby Komisiu oslobodzovali od povinnosti vykonať takéto konkrétne posúdenie.
- 126 Rovnako tvrdenie, ktoré Komisia zakladá na § 41 ods. 1 zákona o prístavoch na Kanárskych ostrovoch, z ktorého vyplýva, že regulačné poplatky uplatniteľné na užívateľov prístavov na Kanárskych ostrovoch sa musia vypočítať tak, aby pokrývali náklady a amortizáciu a aby vytvárali primeraný zisk, ju nemohlo viesť k tomu, aby nevykonala konkrétne overenie uvedené v bode 124 vyššie, ktoré jej prináležalo zabezpečiť vzhľadom na jej zodpovednosť v oblasti preskúmania štátnej pomoci vyplývajúcu z ustanovení článku 108 ZFEÚ. Takéto pravidlo týkajúce sa sumy regulačných poplatkov platených za využívanie prístavov na Kanárskych ostrovoch, ktoré je súčasťou ustanovenia vnútroštátneho práva, totiž samo osebe nepostačuje na preukázanie toho, že regulačné poplatky uložené vedľajšiemu účastníkovi konania zo strany GRPC za výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy pokrývajú aspoň protihodnotu, ktorú by bol súkromný hospodársky subjekt schopný získať za normálnych trhových podmienok od námornej spoločnosti využívajúcej túto infraštruktúru za rovnakých podmienok.
- 127 Nie je teda preukázané, že by podmienka týkajúca sa existencie výhody priznanej zo štátnych prostriedkov nebola v prejednávanej veci v žiadnom prípade splnená. Keďže teda Komisia neuskutočnila konkrétnu analýzu, na ktorú sa odkazuje v bodoch 117 a 124 vyššie, je potrebné sa domnievať, že preskúmanie prvej a tretej výhrady uvedenej v sťažnosti v rámci konania o predbežnom preskúmaní je postihnuté vážnym nedostatkom. Tento nedostatok predstavuje v súlade s judikatúrou citovanou v bode 50 vyššie nepriamy dôkaz v tom zmysle, že preskúmanie opatrenia, ktoré bolo spochybnené v rámci týchto výhrad, odhalilo závažnú ťažkosť.
- 128 V rozpore s tým, čo tvrdí Komisia a vedľajší účastník konania, zo spisu nevyplýva, že by žalobkyňa mohla mať v inom prístave na Kanárskych ostrovoch prístup k takým podmienkam využívania, ktoré sú podobné podmienkam uvádzaným v sťažnosti. V každom prípade, aj keby bola taká okolnosť preukázaná, sama osebe nemôže bez preskúmania faktickej a právnej situácie námorných spoločností zabezpečujúcich spojenie s Tenerifé v jednotlivých prístavoch na ostatných ostrovoch v rámci Kanárskych ostrovov umožňovať, aby sa na podmienky využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania neuplatnila kvalifikácia štátnej pomoci.

- 129 Taktiež záver uvedený v bode 127 vyššie nemožno spochybníť tvrdením Komisie, ktoré vo svojich písomnostiach založila na rozsudkoch zo 14. januára 2015, Eventech (C-518/13, EU:C:2015:9), a zo 4. júla 2007, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia (T-475/04, EU:T:2007:196), a na pojednávaní na rozsudku z 12. júna 2014, Sarc/Komisia (T-488/11, neuvyverejnovaný, EU:T:2014:497), podľa ktorého uskutočnenie verejného obstarávania nie je nevyhnutné na to, aby sa vylúčila existencia pomoci vo všetkých prípadoch, keď členský štát spravuje verejné prostriedky.
- 130 V tomto ohľade totiž postačuje konštatovať, že úvahy uvedené v bodoch 112 až 128 vyššie v žiadnom prípade nevychádzajú z premisy, podľa ktorej kvalifikácia výhody poskytnutej vedľajšiemu účastníkovi konania ako štátnej pomoci v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vyplýva len z okolnosti, že vedľajší účastník konania mohol sám využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy bez akéhokoľvek verejného obstarávania organizovaného zo strany GRPC. V zmysle bodov 112 až 128 vyššie sa naopak na tento spor uplatňuje ustálená judikatúra uvedená v bode 86 vyššie, podľa ktorej pojem štátna pomoc závisí len od toho, či sa štátnym opatrením priznáva alebo nepriznáva jednému alebo viacerým podnikom výhoda financovaná zo štátnych prostriedkov.
- 131 Vzhľadom na uvedené je potrebné spresniť, že okolnosť, že výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, z ktorého má vedľajší účastník konania prospech od polovice 90. rokov 20. storočia, nemá svoj pôvod v otvorenom a nediskriminačnom verejnom obstarávaní, ale v pravidle *prior in tempore, potior in iure*, znamená, že bolo ešte viac nevyhnutné, aby Komisia v prejednávanej veci uskutočnila konkrétne posúdenie, na aké sa odkazuje v bode 124 vyššie. Z tejto okolnosti totiž vyplýva, že až do času, keď GRPC zorganizovalo v roku 2014 verejné obstarávanie, žiadne verejné obstarávanie neumožnilo, aby sa v normálnych trhových podmienkach vymedzila hospodárska hodnota práva námornej spoločnosti sama využívať prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, a teda finančná protihodnota, akú by mohol získať hospodársky subjekt konajúci v takých podmienkach za také sprístupnenie uvedenej infraštruktúry.
- 132 Napokon ani konštatovanie Komisie v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého španielske orgány vynaložili nevyhnutné úsilie na to, aby v primeranej lehote zabezpečili prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves na otvorenom a nediskriminačnom základe od okamihu, keď žalobkyňa vyjadrila svoj záujem o kotvenie v prístave s rýchlym trajektom (štvrtý dôvod), nemôže spochybníť záver uvedený v bode 127 vyššie.
- 133 V tomto ohľade je opäť potrebné pripomenúť, že pojem štátna pomoc je objektívnym pojmom, ktorý závisí najmä od toho, či štátne opatrenie zvýhodňuje podnik alebo určité podniky (pozri judikatúru citovanú v bode 86 vyššie).
- 134 Z toho vyplýva, že nedávne úsilie španielskych orgánov, na ktoré sa odvoláva Komisia a ktoré zohráva podstatnú úlohu v štruktúre napadnutého rozhodnutia, nie je ako také spôsobilé vylúčiť, že vedľajší účastník konania mohol byť príjemcom štátnej pomoci vzhľadom na objektívne podmienky, na základe ktorých mu bolo povolené, aby sám počas mnohých rokov využíval prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy, a teda ani umožniť Komisii vylúčiť akékoľvek závažné ťažkosti pri preskúvaní prvej a tretej výhrady v rámci sťažnosti.
- 135 V každom prípade žalobkyňa správne tvrdí, že štvrtý dôvod napadnutého rozhodnutia, na ktorom je založený záver Komisie, podľa ktorého výhradné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves nevedlo k poskytnutiu štátnej pomoci (pozri bod 25 vyššie), obsahuje dve nesprávne posúdenia.
- 136 Po prvé, ako to priznáva Komisia vo svojich písomnostiach, v bode 49 napadnutého rozhodnutia nesprávne konštatovala, že žiadna konkurenčná spoločnosť vedľajšieho účastníka konania formálne neprejavila záujem prevádzkovať v Puerte de Las Nieves rýchle trajekty, a to až do 3. júla 2013, keď žiadosť podala žalobkyňa.

- 137 Z preskúmania spisu totiž vyplýva, že žiadosť o povolenie kotviť v tomto prístave, ktorú v roku 2004 podala tretia námorná spoločnosť Trasmediterránea, sa týkala rýchleho trajektu, a nie, ako je uvedené v bode 50 napadnutého rozhodnutia, konvenčného trajektu. Ako správne zdôrazňuje žalobkyňa, technické charakteristiky plavidla, pre ktoré Trasmediterránea žiadala o toto povolenie, sú, pokiaľ ide o celkovú dĺžku a plavebnú rýchlosť, veľmi podobné charakteristikám jedného rýchleho trajektu, ktorý vedľajší účastník konania prevádzkuje v Puerte de Las Nieves.
- 138 Z toho vyplýva, že medzi žiadosťou, ktorú v roku 2004 podala Trasmediterránea, a zorganizovaním verejného obstarávania zo strany GRPC v júli 2014 uplynulo približne desať rokov. Za týchto okolností a bez toho, aby boli dotknuté konštatovania uvedené v bodoch 128, 133 a 134 vyššie, preto Komisia v bode 58 napadnutého rozhodnutia nesprávne dospela v podstate k takému záveru, že GRPC v primeranej lehote vykonalo nevyhnutné kroky s cieľom zabezpečiť otvorený a nediskriminačný prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves.
- 139 Toto nesprávne posúdenie skutkového stavu nie je nijako spochybnené tvrdením Komisie, ktoré bolo predložené v duplike a podľa ktorého sa analýza uvedená v napadnutom rozhodnutí týka len opatrení prijatých španielskymi orgánmi po žiadosti o prístup podanej žalobkyňou v priebehu roka 2013, a teda netýka sa toho, či zamietnutie žiadosti podanej v priebehu roka 2004 znamená, že otvorený a nediskriminačný prístup k prístavnej infraštruktúre Puerta de Las Nieves nebol v danom čase zabezpečený. V tomto ohľade postačuje konštatovať, že z bodu 50 napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že analýza Komisie týkajúca sa predmetnej situácie pred 3. júlom 2013 sa zakladala na nesprávnom predpoklade, že žiadosť o prístup podaná spoločnosťou Trasmediterránea v roku 2004 sa týkala konvenčného trajektu.
- 140 Po druhé je potrebné konštatovať, že posúdenie Komisiou týkajúce sa dôsledkov uznesenia o pozastavení z 27. februára 2015 v napadnutom rozhodnutí je rovnako postihnuté nesprávnym posúdením.
- 141 V tomto ohľade je jednak potrebné zdôrazniť, že v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia uznesenie o pozastavení z 27. februára 2015 bránilo tomu, aby GRPC zadalo prvú časť prevádzkových intervalov vedľajšiemu účastníkovi konania a druhú časť žalobkyňi. Toto pozastavenie, ktoré je síce svojou povahou dočasné, malo teda za následok zachovanie podmienok, za akých vedľajší účastník konania sám využíval prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves, v nezmenenom stave, čo bránilo prístupu k tejto infraštruktúre, ktorý požadovala žalobkyňa na účely komerčnej prepravy. Toto pozastavenie malo teda za následok zachovanie podmienok využívania tejto infraštruktúry uvádzaných žalobkyňou v sťažnosti.
- 142 Na druhej strane, ako to správne tvrdí žalobkyňa, dočasný charakter tohto pozastavenia vôbec nevyklučuje, aby vnútroštátne súdy napokon rozhodli o neplatnosti výsledku verejného obstarávania organizovaného GRPC. Takáto možnosť sa zdá byť ešte menej hypotetická, keď tak, ako to potvrdzuje odôvodnenie uvedené v uznesení o pozastavení z 27. februára 2015, toto pozastavenie nevyhnutne predpokladá, že vnútroštátny súd uzná dôvodnosť (*fumus boni iuris*) sťažnosti, ktorú vo veci samej podal vedľajší účastník konania proti predmetnému verejnemu obstarávaniu.
- 143 Za týchto okolností a aj bez ohľadu na prípadnú kvalifikáciu predmetných opatrení ako štátnej pomoci sa Komisia nemohla platne upierať, ako to urobila v bode 61 napadnutého rozhodnutia, na „vo svojej podstate dočasný“ charakter uznesenia o pozastavení z 27. februára 2015 s cieľom dospieť v podstate k takému záveru, že z toho vyplývajúci *status quo*, pokiaľ ide o podmienky využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania, nespochybňuje snahy GRPC o zabezpečenie otvoreného a nediskriminačného prístupu k uvedenej infraštruktúre. Naopak, táto okolnosť predstavuje dodatočný nepriamy dôkaz o závažných ťažkostiach odhalených pri preskúmaní uvedených podmienok, pokiaľ ide o zákaz stanovený v článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

- 144 Tento záver nie je spochybnený tvrdením Komisie, podľa ktorého je v podstate možné, aby žalobkyňa v budúcnosti podala novú sťažnosť v závislosti od výsledku žaloby, ktorú vo veci samej podal vedľajší účastník konania na Tribunal Superior de Justicia de Canarias, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Primera de Santa Cruz de Tenerife (Vyšší súd Kanárskych ostrovov, komora pre správne spory, prvé oddelenie Santa Cruz de Tenerife). V tomto ohľade totiž postačuje konštatovať, že tento výsledok, akýkoľvek bude, nebude mať žiadny vplyv na konštatovanie uvedené v bode 141 vyššie, podľa ktorého malo v čase prijatia napadnutého rozhodnutia uznesenie o pozastavení z 27. februára 2015 za následok zachovanie podmienok využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania, ktoré boli predmetom kritiky v rámci prvej a tretej výhrady uvedenej v sťažnosti.
- 145 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o ostatných tvrdeniach žalobkyne spochybňujúcich preskúmanie Komisie týkajúce sa podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania, je potrebné dospieť k záveru, že neexistencia konkrétneho posúdenia zo strany Komisie, pokiaľ ide o otázku, či prístavné poplatky zaplatené vedľajším účastníkom konania ako protiplnenie za výlučné využívanie prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej prepravy predstavovali protihodnotu, ktorú by súkromný investor mohol získať za takéto využitie za normálnych trhových podmienok, ako aj mimoriadne dlhá doba konania o predbežnom preskúmaní, navyše kumulatívne s prekážkou realizácie výsledku verejného obstarávania organizovaného GRPC v roku 2014, predstavujú nepriame dôkazy v tom zmysle, že preskúmanie výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, pokiaľ ide o zákaz stanovený v článku 107 ods. 1 ZFEÚ, odhalilo závažné ťažkosti.
- 146 Z judikatúry pripomenutej v bodoch 46 a 47 vyššie teda vyplýva, že Komisia je v prípade takýchto ťažkostí povinná začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ s cieľom posúdiť, či vedľajší účastník konania získal v súvislosti s týmto výlučným využívaním štátnu pomoc.
- 147 Z tohto vyplýva, že jedinému žalobnému dôvodu treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej Komisia bez toho, aby začala konanie vo veci formálneho zisťovania, dospela k záveru, že v dôsledku podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania na účely komerčnej prepravy uvádzaných žalobkyňou v prvej a tretej výhrade v rámci sťažnosti nebola vedľajšiemu účastníkovi konania poskytnutá žiadna štátna pomoc. Preto je potrebné napadnuté rozhodnutie v tomto rozsahu zrušiť.

O preskúmaní Komisie týkajúcom sa poplatku P 9, ktorý bol vedľajšiemu účastníkovi konania vyrubovaný z dôvodu využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves (druhá výhrada uvedená v sťažnosti)

- 148 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia pochybila, keď nekonštatovala, že vedľajší účastník konania dostával štátnu pomoc v priebehu viac ako 20 rokov vo forme čiastočného oslobodenia od platenia poplatku P 9, čo znamená zmenšenie objemu verejných prostriedkov.
- 149 Žalobkyňa najskôr tvrdí, že základ pre výpočet poplatku P 9 musí v súlade s uplatniteľnou právnou úpravou zodpovedať celej ploche v rámci prístavu, ktorú vedľajší účastník konania využíva výlučným spôsobom, a nielen ploche územia zabratej jeho kotviacimi rampami. Vedľajší účastník konania totiž výlučným spôsobom využíva celú prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves, ktorá je verejným vlastníctvom, pričom táto zóna je navyše uzavretá a prístup k nej monitorujú zamestnanci vedľajšieho účastníka konania. Žalobkyňa v tomto ohľade spresňuje, že vzhľadom na skutočnosť, že právne predpisy týkajúce sa prístavov sú podobné na celom území Španielska, Komisia sa nemôže na účely vylúčenia existencie štátnej pomoci obmedziť na konštatovanie, že poplatok P 9 sa vyberá rovnakým spôsobom vo všetkých prístavoch na Kanárskych ostrovoch. V každom prípade je situácia Puerta de Las Nieves špecifická, keďže ide o jediný prístav v rámci Kanárskych ostrovov, ktorý výlučným spôsobom využíva jedna spoločnosť námornej prepravy bez koncesie, a teda bez platenia poplatku, a vedľajší účastník konania je navyše jediným hospodárskym subjektom na týchto ostrovoch, ktorý

- nainštaloval fixné rampy zaberajúce celú manévrovaciu zónu, ktoré výlučným spôsobom využívajú jeho plavidlá. Táto situácia sa napríklad výrazným spôsobom líši od situácie v prístave Morro Jable (Španielsko), kde pôsobí žalobkyňa a na ktorú odkazuje Komisia v rámci konania o predmetnej žalobe.
- 150 Subsidiárne žalobkyňa spochybňuje vysvetlenia predložené španielskymi orgánmi v priebehu správneho konania, ktoré Komisia akceptovala a podľa ktorých sa na plochu zabratú fixnými rampami vzťahovali už poplatky P 2, P 3 a P 4, a teda nebolo ju potrebné zohľadniť aj na účely výpočtu poplatku P 9. Na jednej strane poplatok P 2 zaťažuje výlučne plochu trasy pristátia, ktorá nezasahuje do manévrovacej zóny ani do iných servisných zón, v ktorých sa nachádzajú rampy vedľajšieho účastníka konania. Na druhej strane je možné, že rampy vedľajšieho účastníka konania zasahujú do časti manévrovacej zóny alebo servisnej zóny, na ktorú sa nevzťahujú poplatky P 3 a P 4, ktoré zaťažujú využívanie vôd v rámci prístavu a lodeníc, pozemné prístupy, dopravné cesty, manipulačné zóny, námorné stanice a služby verejného poriadku. Žalobkyňa vo svojich pripomienkach k vyjadreniu vedľajšieho účastníka konania dodáva, že poplatky P 2, P 3 a P 4 sa platia výlučne za čas od prístupu plavidla do prístavu do času, keď ho osoby a tovar opustia, zatiaľ čo poplatok P 9 zaťažuje sprístupnenie priestoru v rámci prístavu počas doby požadovanej dotknutým hospodárskym subjektom.
- 151 Komisia spochybňuje argumentáciu žalobkyne. Po prvé tvrdí, že vedľajší účastník konania skutočne zaplatil poplatok P 9 za všetky plochy, ktoré využíva výlučným spôsobom, a poplatky P 2, P 3 a P 4 za využívanie pozemkov a koridorov priľahlých k trase pristátia. Po druhé tvrdí, že samotná žalobkyňa využívala prístav Morro Jable výlučným spôsobom v období dlhšom ako pätnásť rokov bez toho, aby platila poplatok P 9 za celú plochu prístavu, ale len za využívanie určitých priestorov, ako kancelárie, sklady alebo iné zariadenia, ktoré si vyžadujú zabratie pozemku. Po tretie Komisia, ktorú v podstate podporuje vedľajší účastník konania, zdôrazňuje, že žalobkyňa nespochybňuje záver uvedený v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého bol poplatok P 9 správne vyrubený vedľajšiemu účastníkovi konania s vylúčením využívania plochy prístavu určenej na využívanie kotviacich rámp patriacich vedľajšiemu účastníkovi konania. Akýkoľvek iný záver by totiž viedol k značnému prekrytiu tohto poplatku a skupiny iných prístavných poplatkov, čo by teda znamenalo dvojité spoplatnenie, pričom španielske orgány navyše v priebehu správneho konania potvrdili, že metóda výpočtu poplatkov P 2, P 3, P 4 a P 9 nespôsobila žiadne vzdanie sa verejných prostriedkov. Vedľajší účastník konania v tomto ohľade dodáva, že samotný názov poplatku P 9 („Služby týkajúce sa uskladnenia, priestorov a budov“) predstavuje nepriamy dôkaz v tom zmysle, že priestor zabratý rampou, ktorú využíva, mu nepodlieha, keďže tento priestor spadá pod pojmy „konštrukcie na kotvenie“, „vody v prístavoch a lodeniciach“ a „vody v prístavoch a lodeniciach, nábregia a móla, ako aj manipulačné zóny“, ktoré v legislatívnom dekréte č. 1/1994 patria pod skutočnosti zakladajúce povinnosť platiť poplatky P 2, P 3 a P 4. Napokon Komisia pripomína konštatovanie uvedené v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého nebolo spochybnené, že poplatok P 9 bol vyrubovaný tým istým spôsobom vo všetkých prístavoch podliehajúcich právomoci GRPC vrátane prístavov využívaných jediným hospodárskym subjektom. Vzhľadom na všetky dostupné informácie Komisia tvrdí, že z tohto konštatovania mohla oprávnene vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi konania nebola udelená žiadna výhoda v porovnaní s inými spoločnosťami námornej prepravy, a teda zastávať názor, že žiadna závažná ťažkosť v tejto otázke si nevyžadovala začatie konania vo veci formálneho zisťovania.
- 152 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa nespochybňuje konštatovanie uvedené v bode 63 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého prinajmenšom od roku 2005 vedľajší účastník konania platil všetky poplatky vyrubené zo strany GRPC z dôvodu využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves na účely komerčnej námornej prepravy.
- 153 Navyše je potrebné pripomenúť, že druhá výhrada v rámci sťažnosti sa týkala tak poplatku P 2, ako aj poplatku P 9, a že tieto dva poplatky boli preskúmané v osobitnej časti napadnutého rozhodnutia, a to v jeho bodoch 63 až 70 (pozri body 32 až 34 vyššie). V rámci konania o predmetnej žalobe žalobkyňa spochybňuje túto časť napadnutého rozhodnutia len v rozsahu, v akom sa týka poplatku P 9.

- 154 V rámci svojej druhej výhrady uvedenej v sťažnosti žalobkyňa najmä tvrdila, že vedľajší účastník konania bol už viacero rokov čiastočne oslobodený od poplatku P 9. V podstate tvrdila, že vedľajšiemu účastníkovi konania mala byť v súlade s § 115a legislatívneho dekrétu č. 1/1994 uložená povinnosť zaplatiť tento poplatok nielen za plochu zabratú jeho vlastnými rampami, ale všeobecnejšie za výlučné využívanie takmer celej plochy Puerta de Las Nieves.
- 155 Na rozdiel od prvej a tretej výhrady týkajúcej sa porušenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ sa táto časť sťažnosti teda netýkala výhody poskytnutej vedľajšiemu účastníkovi konania, ktorá vyplýva z hospodárskej hodnoty využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves, ale konkrétne spochybňovala najmä výhodu, ktorú mal vedľajší účastník konania z dôvodu oslobodenia od časti poplatku P 9, ktorá mu mala byť uložená podľa uplatniteľných španielskych právnych predpisov. V bode 66 napadnutého rozhodnutia Komisia po tom, ako v podstate pripomenula, že jej neprináleží posudzovať, ako sa uplatňujú prístavné poplatky a na základe akých udalostí zakladajúcich vznik poplatkovej povinnosti, odmietla túto argumentáciu z dôvodu, že z vysvetlení poskytnutých španielskymi orgánmi vyplýva, že poplatok P 9 GRPC vyberalo tým istým spôsobom vo všetkých prístavoch podliehajúcich jeho právomoci. Predbežné preskúmanie teda neumožnilo identifikovať žiadnu selektívnu výhodu pre vedľajšieho účastníka konania vyplývajúcu z údajného čiastočného oslobodenia od tohto poplatku.
- 156 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že ak sa má vnútroštátne opatrenie kvalifikovať ako „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyžaduje sa, aby boli splnené všetky nasledujúce podmienky. Po prvé musí ísť o štátny zásah alebo o zásah prostredníctvom štátnych prostriedkov. Po druhé tento zásah musí byť spôsobilý ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí svojmu príjemcovi poskytovať selektívnu výhodu. Po štvrté musí narušovať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 53 a citovanú judikatúru).
- 157 Pokiaľ ide o podmienku selektivity výhody, ktorá je podstatou pojmu „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, z ustálenej judikatúry vyplýva, že posúdenie tejto podmienky predpokladá zistenie, či v rámci danej právnej úpravy je predmetné vnútroštátne opatrenie také, že zvyhodňuje „určité podniky alebo výrobu určitých druhov tovaru“ pred inými, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný uvedenou úpravou nachádzajú v porovnateľnej faktickej a právnej situácii a sú tak vystavené odlišnému zaobchádzaniu, ktoré v podstate možno kvalifikovať ako diskriminačné (pozri rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 54 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok zo 14. januára 2015, Eventech, C-518/13, EU:C:2015:9, bod 55 a citovanú judikatúru).
- 158 Pokiaľ ide konkrétne o vnútroštátne opatrenia, ktoré poskytujú daňovú výhodu, je potrebné pripomenúť, že opatrenie takejto povahy, ktoré síce nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, ale stavia príjemcov do situácie, ktorá je výhodnejšia ako situácia iných daňovníkov, môže príjemcom zabezpečovať selektívnu výhodu a predstavuje tak štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Naopak daňová výhoda, ktorá vyplýva zo všeobecného opatrenia, ktoré sa uplatňuje na všetky hospodárske subjekty bez rozdielu, nepredstavuje takúto pomoc v zmysle uvedeného ustanovenia (pozri rozsudok z 21. decembra 2016, Komisia/World Duty Free Group SA a i., C-20/15 P a C-21/15 P, EU:C:2016:981, bod 56 a citovanú judikatúru).
- 159 V prejednávanej veci predmetné opatrenie podľa žalobkyne pozostávalo z čiastočného a individuálneho oslobodenia od poplatku P 9 v prospech vedľajšieho účastníka konania, keďže GRPC nikdy od času, odkedy uvedený vedľajší účastník konania využíva prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves, tomuto vedľajšiemu účastníkovi nevyrubilo poplatok P 9, ktorého základom by bola celá alebo takmer celá plocha tejto infraštruktúry.

- 160 Žiadne z tvrdení predložených žalobkyňou však nemôže spochybníť konštatovanie Komisie uvedené v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého v podstate žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že v dôsledku podmienok výpočtu poplatku P 9 vyrubeného vedľajšiemu účastníkovi bola vedľajšiemu účastníkovi konania poskytnutá nejaká selektívna výhoda v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 157 vyššie.
- 161 Žalobkyňa najskôr tvrdí, že vzhľadom na to, že právne predpisy v oblasti prístavov sú si podobné v celom Španielsku, bežný územný rozsah, ktorý sa má použiť na účely porovnania, je územie tejto krajiny, a nie iba územie Kanárskych ostrovov. V tomto ohľade postačuje konštatovať, že prostredníctvom tohto tvrdenia žalobkyňa nepredkladá žiadny konkrétny nepriamy dôkaz, ktorý by mohol preukázať, že podmienky výpočtu poplatku P 9 uplatňované na vedľajšieho účastníka konania priniesli tomuto vedľajšiemu účastníkovi konania výhodu v porovnaní s inými námornými spoločnosťami podliehajúcimi tomu istému poplatku, ktoré sa v porovnaní s ním nachádzajú v porovnateľnej faktickej a právnej situácii ako vedľajší účastník konania.
- 162 Ďalej tvrdenie založené na okolnosti, že vedľajší účastník konania je jediná námorná spoločnosť na Kanárskych ostrovoch, ktorej prístupové rampy sú pripevnené k zemi a zaberajú celú manévrovaciu zónu a ktorá pôsobí v prístave výlučným spôsobom bez toho, aby na tento účel mala koncesiu, a podľa ktorého oslobodenie od poplatku P 9 je opodstatnené len vtedy, keď koncesionárska námorná spoločnosť zaplatí poplatok za zabratie, nemožno prijať.
- 163 Je totiž potrebné konštatovať, že okrem toho, že toto tvrdenie nie je podložené žiadnym dôkazom, je založené na porovnaní postavenia vedľajšieho účastníka konania v Puerte de Las Nieves s postavením námorných spoločností, ktoré sa nachádzajú v takej faktickej a právnej situácii, ktorá s ohľadom na poplatok P 9 nie je porovnateľná s jeho situáciou. Týmto tvrdením teda nemožno v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 157 vyššie preukázať ani to, že podmienky výpočtu poplatku P 9 uplatňované na vedľajšieho účastníka konania priniesli tomuto vedľajšiemu účastníkovi konania selektívnu výhodu v porovnaní s inými námornými spoločnosťami, ktoré sa v porovnaní s ním nachádzajú v porovnateľnej faktickej a právnej situácii.
- 164 Napokon z toho istého dôvodu treba takisto zamietnuť jednak tvrdenie žalobkyne založené na okolnosti, že situácia námorných spoločností pôsobiacich v iných prístavoch na Kanárskych ostrovoch, ktoré podliehajú právomoci GRPC, nie je porovnateľná so situáciou, v akej vedľajší účastník konania využíva prístavnú infraštruktúru Puerta de Las Nieves, pretože tieto spoločnosti vykonávajú svoju činnosť v rámci hospodárskej súťaže a spoločne s inými spoločnosťami využívajú verejnú infraštruktúru, ako napríklad mobilné rampy, a jednak subsidiárne tvrdenie pripomenuté v bode 150 vyššie, v rámci ktorého žalobkyňa spochybňuje, že na zabratie plochy fixných rámp sa už vzťahujú poplatky P 2, P 3 a P 4, a preto by sa nemalo zohľadňovať aj pri výpočte poplatku P 9.
- 165 Za týchto okolností žalobkyňa, ktorej prináleží preukázať existenciu závažných ťažkostí (pozri bod 51 vyššie), teda nepredložila nepriame dôkazy, ktoré by mohli preukázať, že preskúmanie druhej výhrady uvádzanej v sťažnosti v súvislosti s porušením článku 107 ods. 1 ZFEÚ odhalilo také ťažkosti, na základe ktorých by Komisia musela začať konanie vo veci formálneho zisťovania.
- 166 Žalobu preto treba zamietnuť ako nedôvodnú v rozsahu, v akom sa týka zrušenia časti napadnutého rozhodnutia, oddeliteľnej od časti preskúmanej v bodoch 80 až 147 vyššie, v ktorej Komisia bez toho, aby začala konanie vo veci formálneho zisťovania, v podstate dospela k záveru, že samotný výpočet poplatku P 9 zo strany GRPC, pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka konania, nemal za následok poskytnutie akejkoľvek štátnej pomoci vedľajšiemu účastníkovi konania, a z tohto dôvodu odmietla druhú výhradu v rámci sťažnosti podanej žalobkyňou.

Závery týkajúce sa celého konania o žalobe

¹⁶⁷ Vzhľadom na uvedené je potrebné vyhovieť žalobe v rozsahu, v akom sa ňou navrhuje zrušenie časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej Komisia bez toho, aby začala konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, dospela k záveru, že v dôsledku podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania na účely komerčnej prepravy uvádzaných žalobkyňou v prvej a tretej výhrade v rámci sťažnosti nebola vedľajšiemu účastníkovi konania poskytnutá žiadna štátna pomoc. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.

O trovách

¹⁶⁸ Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že každý z nich znáša svoje vlastné trovy konania, alebo môže trovy konania rozdeliť. Vzhľadom na to, že žalobe sa čiastočne vyhovel, spravodlivým posúdením okolností prípadu je rozhodnutie, že žalobkyňa znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania, pričom zvyšnú časť jej trov konania je povinná nahradiť Komisia, a že navyše Komisia, ako aj vedľajší účastník konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

- 1. Rozhodnutie Komisie C(2015) 8655 final z 8. decembra 2015 týkajúce sa štátnej pomoci SA.36628 (2015/NN) (ex 2013/CP) – Španielsko – Fred Olsen sa zrušuje v rozsahu, v akom sa v rámci konania o predbežnom preskúmaní konštatovalo, že v dôsledku výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves spoločnosťou Fred Olsen, SA nedošlo k žiadnemu poskytnutiu štátnej pomoci tejto spoločnosti.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 3. Naviera Armas, SA znáša jednu štvrtinu svojich vlastných trov konania, pričom zvyšnú časť jej trov konania je povinná nahradiť Európska komisia.**
- 4. Komisia a Fred Olsen znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Gervasoni

Madise

da Silva Passos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. marca 2018.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Komerčná námorná preprava z Puerta de Las Nieves (Gran Canaria)	2
Správne konanie a vývoj predmetnej situácie v priebehu uvedeného konania	3
Napadnuté rozhodnutie	4
Konanie a návrhy účastníkov konania	6
Právny stav	7
Úvodné poznámky	7
O tvrdeniach týkajúcich sa konania o predbežnom preskúmaní	8
O tvrdeniach týkajúcich sa obsahu napadnutého rozhodnutia	11
Úvodné pripomienky	12
O preskúmaní podmienok výlučného využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves vedľajším účastníkom konania (prvá a tretia výhrada uvedená v sťažnosti)	12
– O výhradách voči prvému dôvodu týkajúcemu sa rozsudku z 12. decembra 2000, Aéroports de Paris/Komisia (T-128/98)	13
– O výhradách voči druhému dôvodu týkajúcemu sa okolnosti, že prístavná infraštruktúra Puerta de Las Nieves nebola plánovaná ani rozvinutá tak, aby z nej mal prospech osobitne vedľajší účastník konania alebo akákoľvek iná námorná spoločnosť	13
– O výhradách smerujúcich proti tretiemu a štvrtému dôvodu, ktoré sa týkajú rozsahu argumentácie žalobkyne v sťažnosti, ako aj identifikačných kritérií štátnej pomoci v prospech užívateľa prístavnej infraštruktúry financovanej z verejných prostriedkov	15
O preskúmaní Komisie týkajúcom sa poplatku P 9, ktorý bol vedľajšiemu účastníkovi konania vyrubený z dôvodu využívania prístavnej infraštruktúry Puerta de Las Nieves (druhá výhrada uvedená v sťažnosti)	24
Záver týkajúce sa celého konania o žalobe	28
O trovách	28